PRIMA MEA LECTURĂ

Povești cu pisicuțe

CARAMEL

UN PISOI CURAJOS

PESTE 2 MILIOANE DE EXEMPLARE VÂNDUTE!

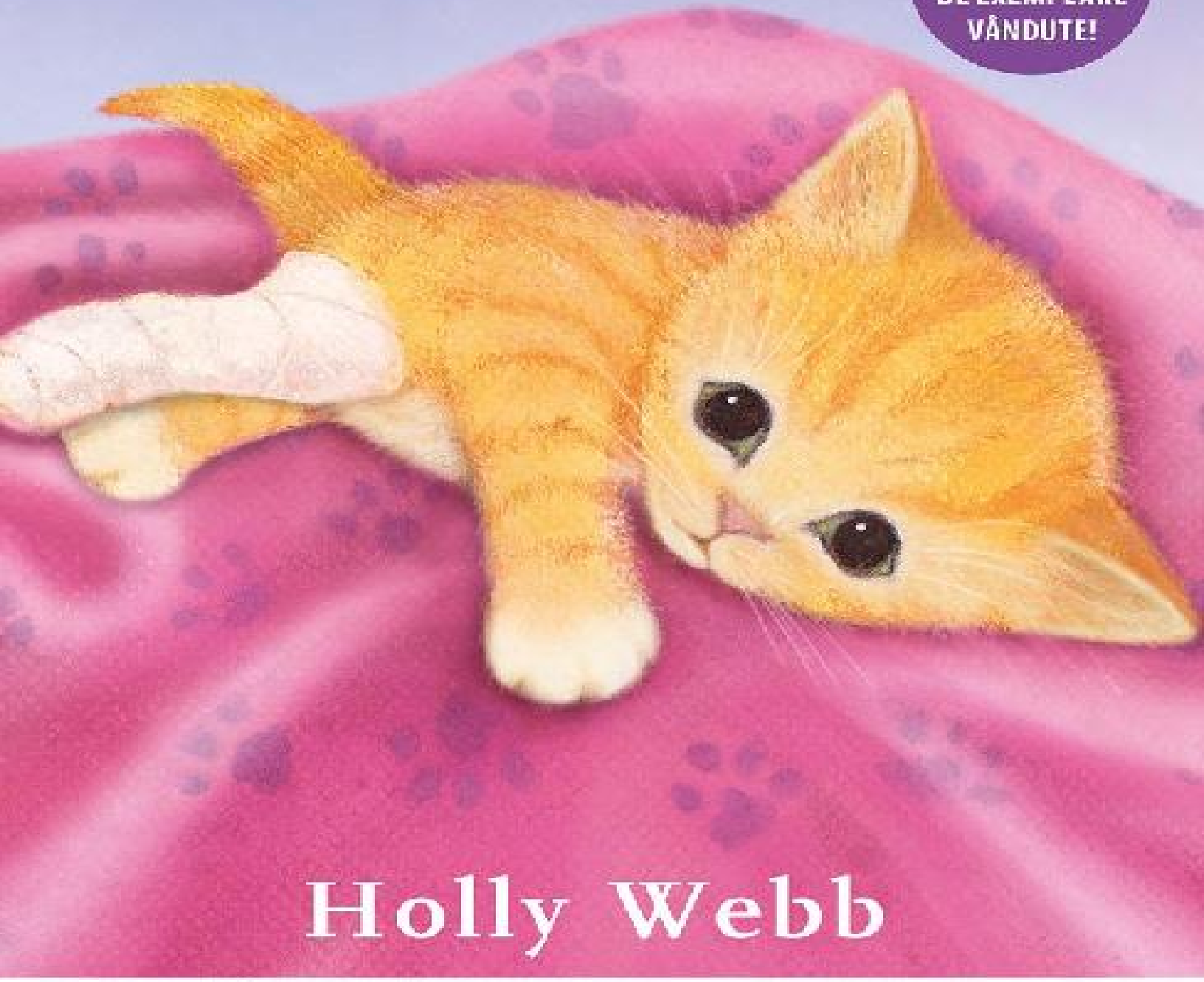

Holly Webb

PRIMA MEA LECTURĂ

CARAMEL

UN PISOI CURAJOS

PESTE
2 MILIOANE
DE EXEMPLARE
VÂNDUTE!

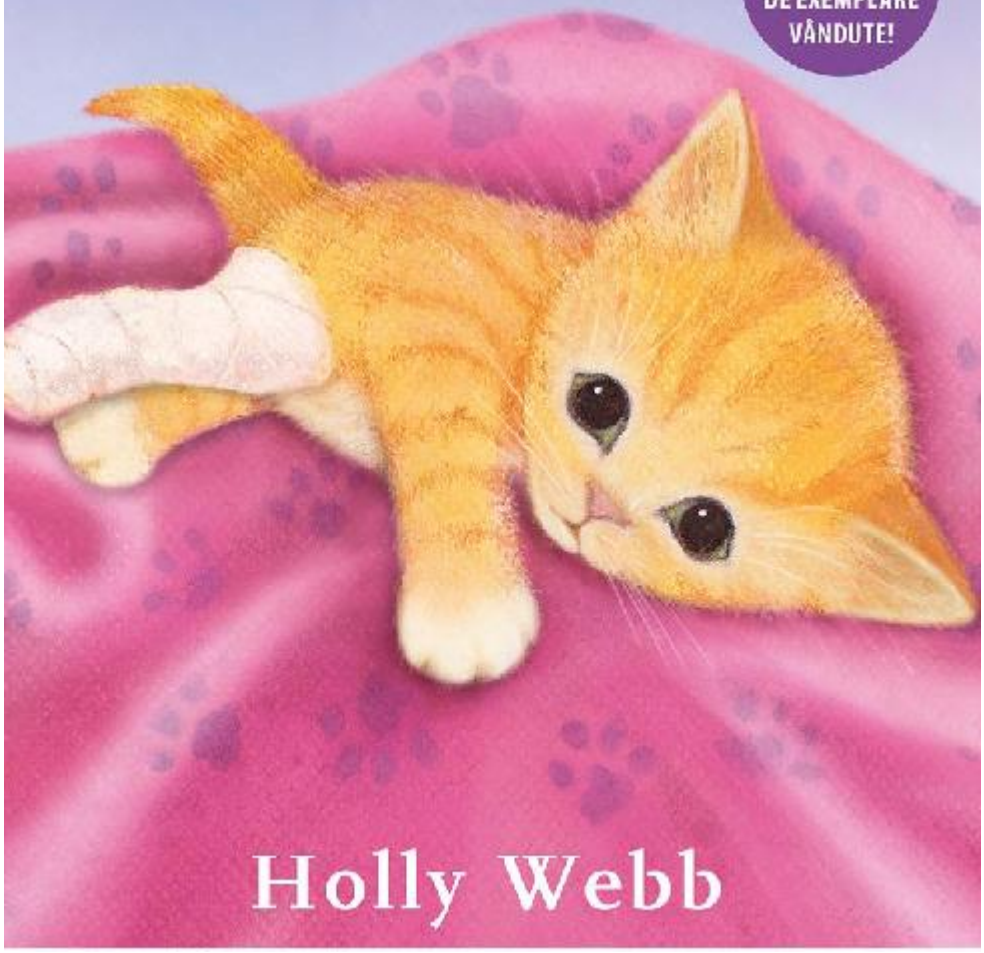

Holly Webb

PRIMA MEA LECTURĂ

CARAMEL

UN PISOI CURAJOS

PESTE
2 MILIOANE
DE EXEMPLARE
VÂNDUTE!

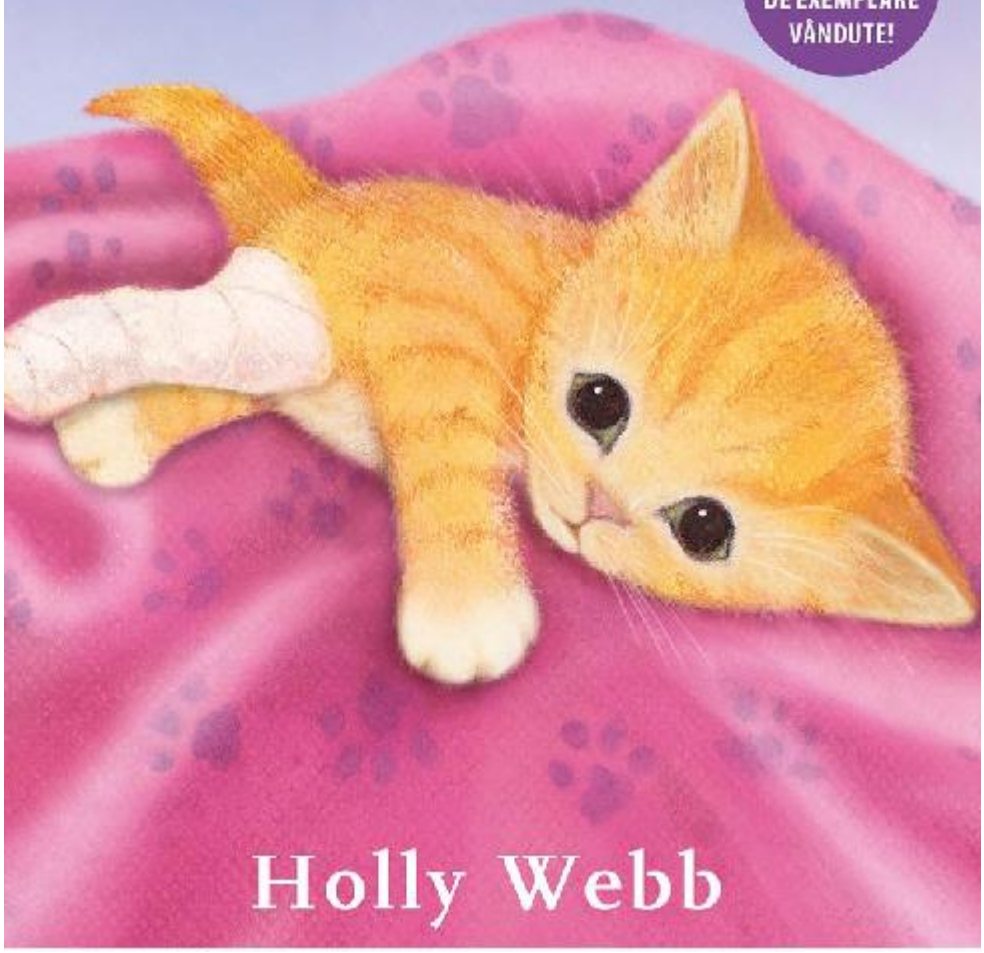

Holly Webb

PRIMA MEA LECTURĂ

CARAMEL

UN PISOI CURAJOS

PESTE
2 MILIOANE
DE EXEMPLARE
VÂNDUTE!

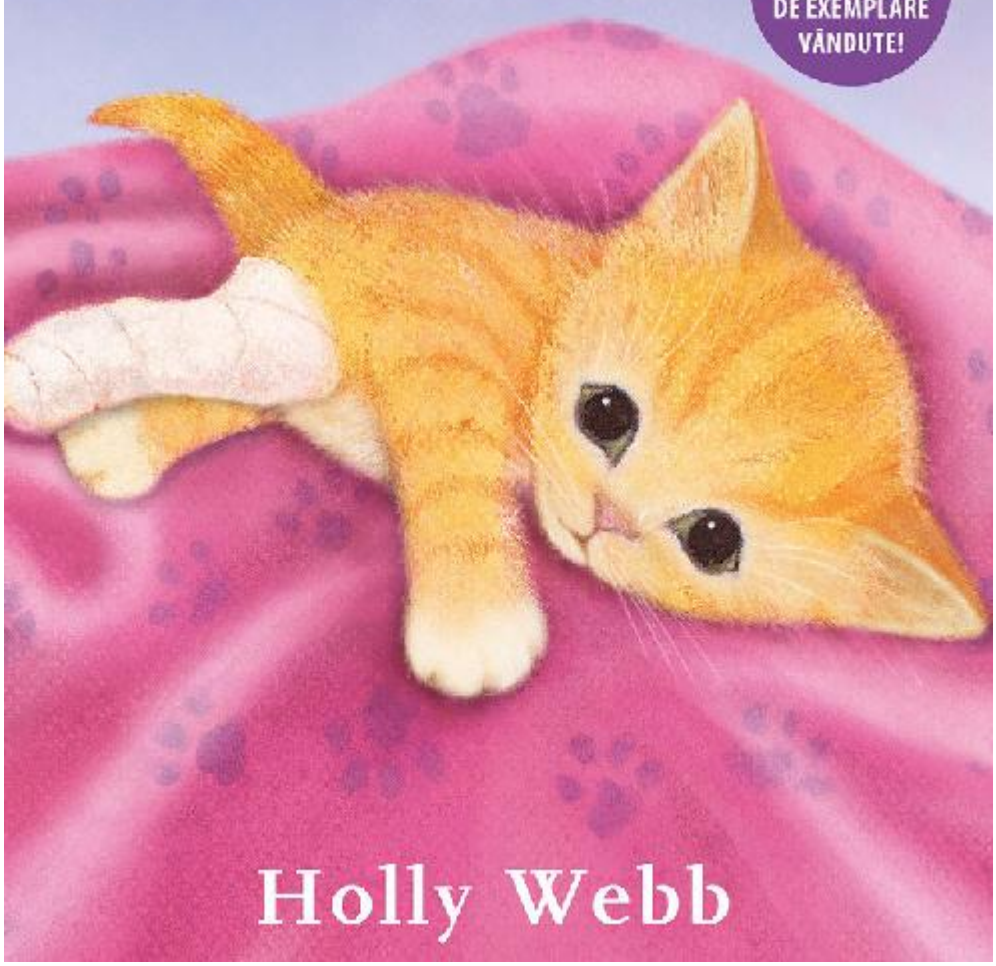

Holly Webb

Capitolul unu

Capitolul doi

Capitolul trei

Capitolul patru

Capitolul cinci

Capitolul șase

Capitolul șapte

Capitolul opt

CARAMEL,

un pisoi curajos

Pentru Helena şi frumosul ei pisoi Caramel,

de la care am împrumutat această poveste

Holly Webb

CARAMEL,
UN PISOI CURAJOS

Ilustrații de Sophy Williams

Traducere de Justina Bandol

LITERA
mică

The Brave Kitten

Holly Webb

Copyright text © 2014 Holly Webb Copyright ilustrații © 2014 Sophy Williams Ediție publicată prin înțelegere cu Stripes Publishing Ltd., Londra

Editura Litera

O.P. 53, C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19;

0752 548 372

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteti vizita pe

www.litera.ro

Caramel, un pisoi curajos Holly Webb

Copyright © 2017 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză: Justina Bandol

Editor: Vidrașcu și fiii Redactor: Mihaela Banu

Copertă: Andreea Apostol Tehnoredactare și prepress: Mariana Dumitru

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României WEBB, HOLLY

Caramel, un pisoi curajos / Holly Webb; trad.: Justina Bandol – București: Litera, 2017

ISBN 978-606-33-1819-1

ISBN EPUB 978-606-33-5158-7

I. Webb, Holly

II. Bandol, Justina (trad.)

82–93–34=135.1

778.534.6

Capitolul unu

– Ar trebui să ne grăbim, Helena, spuse Lucy privindu-şi ceasul şi iuțind pasul. Avem foarte multe de făcut în dimineaţa asta, sunt doi câini de operat. Trebuie să pregătesc totul.

– Te ajut şi eu, zise Helena veselă, învârtindu-se pe trotuar în faţa verişoarei sale. Cel mai mult îi plăcea să dea o mână de ajutor în cazul operaţiilor. Pot să dau eu de mâncare animalelor şi să curăţ singură cuştile. Mă pricep.

Lucy îi zâmbi larg.

– Ştiu că te pricepi. Ai zice că eşti cea mai tânără asistentă medicală veterinară din ţară, Helena – ai aproape tot atâta experiență ca şi mine.

– Încă nu m-am hotărât ce vreau să mă fac – soră medicală sau chiar medic veterinar, spuse cu seriozitate fetiţa. E mai greu să fii doctor. Şi nu ştiu dacaş fi în stare să fac operaţii. Nu-mi place să văd sânge. Dar poate o să mă obişnuiesc cu el.

– Sigur te obişnuieşti, zise Lucy. Nici mie nu-mi prea plăcea când am început şcoala de asistente, dar acum nici nu-l mai observ.

– Bănuiesc că iepuraşul cu urechile pleoştite a plecat deja acasă, nu? întrebă Helena. Îi făcuse plăcere să-l mângâie când trecuse pe la serviciul lui Lucy cu vreo două zile în urmă, după şcoală. Era atât de simpatic şi... Lucy, ce-i aia?

Se opri din ţopăit şi privi cu îngrijorare maşina parcată la doi-trei metri în faţa lor. Chiar sub ea se vedea un ghemotoc de blană deschisă la culoare, aproape nisipie.

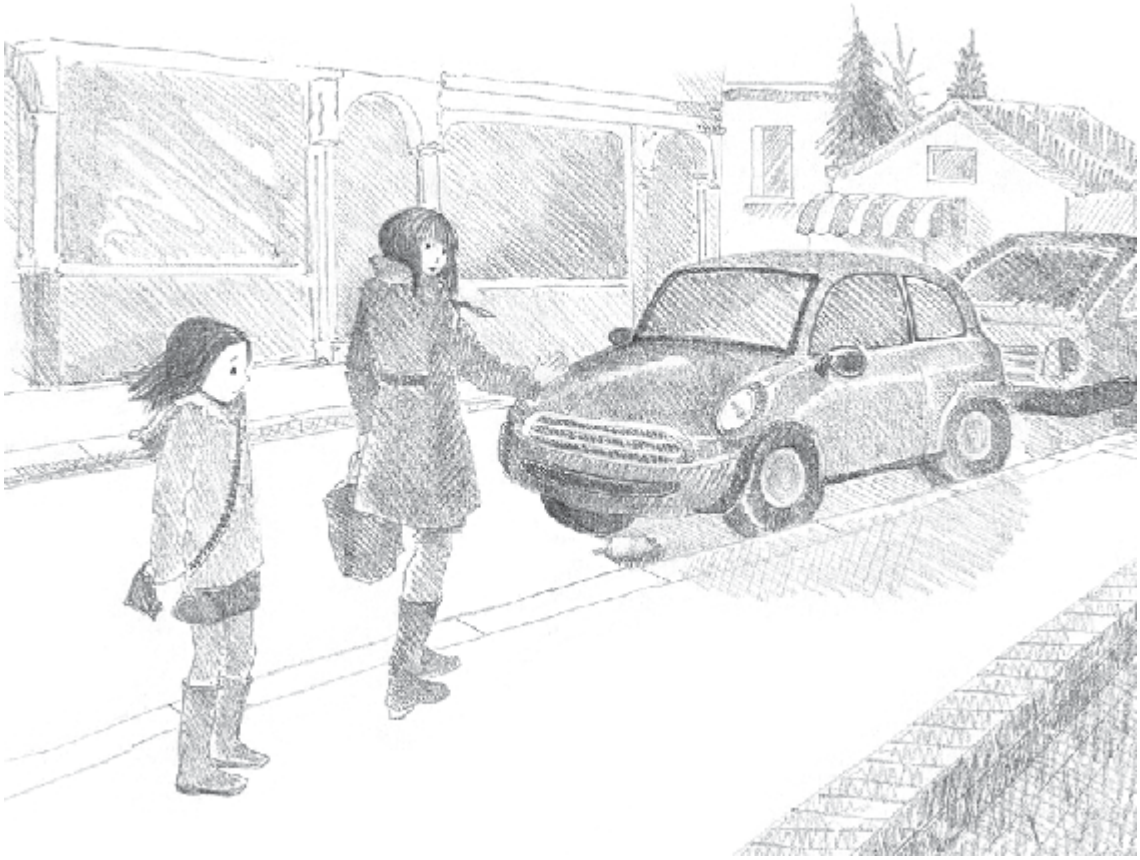

– O, nu!... murmură Lucy. Helena, nu te uita, bine? Aşteaptă-mă aici!

– Ce este? întrebă fetița.

Brusc, simţi că i se face greaţă şi că inima i-o ia la goană. Nu voia să se apropie să vadă ce era, dar, în acelaşi timp, nu putea rămâne pe loc. Grămăjoara aceea de blană i se părea a fi o pisică, dar, de obicei, pisicile nu se trânteau așa – cel puţin, nu pe stradă, ci doar dacă se aflau undeva la căldură şi în siguranţă.

– E o pisică? o întrebă ea în şoaptă pe Lucy, venind mai aproape. Se simţea groaznic. A călcat-o maşina?

Lucy îi aruncă o privire încruntată peste umăr, dar îşi dădu seama că verișoara ei n-ar fi putut să stea deoparte. Îi plăceau prea mult pisicile, cu toate că ea nu avea una. Şi Lucy ştia cât e de sensibilă.

– Aşa cred. Nu plânge, Helena! Cred că s-a petrecut fulgerător.

Dar fetița n-o asculta.

– Uite, Lucy, s-a mişcat! Sunt sigură!

Lucy se răsuci imediat. Pisoiul era atât de rece şi de lipsit de viaţă, încât nu crezuse c-ar putea să mai fie viu. Dar Helena avea dreptate. Tresărise, abia simţit.

– Ah! mormăi ea. Trebuie să-l ducem imediat la cabinet. Molly şi Pete vin în curând. În mod sigur are nevoie de un consult.

– Dar cum să-l ducem până acolo? Nu-i facem mai rău dacă-l luăm în braţe?

Helena se lăsă pe vine lângă maşină şi se uită atentă la pisoi. Avea unul dintre picioarele din spate foarte umflat şi așezat într-o poziţie cam bizară. Plus că abia respira. Dar acum întredeschisese ochii – două fante mici aurii. Se uita la ele.

– Ba da, recunoscu Lucy. Şi s-ar putea să nu vrea să-l atingem. E în stare de şoc şi mă tem că stă de mult aici – e foarte rece.

Îşi scoase fularul lung şi-l înfăşură în jurul pisoiaşului, ridicându-l de pe asfalt şi încercând să-i susţină piciorul rănit.

Helena îi urmărea mişcările şi-şi muşca buzele de emoţie. Văzuse la cabinet pisici care şuierau sau se repezeau să-i zgârie pe Lucy şi pe medici pentru că erau speriate sau rănite. Spera că motănelul acesta n-avea să se zbată: nu părea să aibă forţa necesară.

Poate pentru că era prea slăbit sau poate pentru că înţelesese că Lucy şi Helena încercau să-l ajute, pisoiul rămase cuminte în braţele lui Lucy în timp ce fetele o porniră cu pas iute pe stradă mai departe. Helena aproape alerga lângă verişoara ei, ducându-i geanta şi aruncându-şi întruna ochii spre pisoiul amorţit. Capul motănelului atârna peste braţul lui Lucy, şi, din când în când, gura i se deschidea într-un mieunat firav, fără sunet.

– S-ar putea să-l doară cum îl ţii, îi spuse ea îngrijorată verişoarei sale.

– Ştiu. Dar aproape am ajuns. Uite, se vede maşina lui Molly, a venit deja.

Fetița deschise uşa cabinetului şi privi în jur. Doctorița era probabil undeva în curtea din spate sau la etaj, îşi făcea cafeaua.

– Helena, ţine-l tu! Lucy îi transferă cu grijă pisoiul învelit în fular. Du-l în camera din spate! Mă duc s-o caut pe Molly.

Fetița rămase pe loc, simţindu-se neputincioasă. Motănelul era uşor ca un fulg şi nu se mişca. Helena avea sentimentul îngrozitor că n-o să supravieţuiască – era prea vlăguit.

– Mai rezistă puţin! îi şopti ea ducându-l spre sala de operaţii. Se întrebă dacă ar fi trebuit să-l pună pe masă, dar nu voia. Masa era rece şi tare, şi ea îşi dorea ca pisoiaşul să simtă că-l iubeşte cineva. Mai rezistă puţin, te rog!... O să te vindecăm.

Motănelul auriu deschise ochii şi se uită la ea. Nu înţelegea ce se întâmplă. Părea să-l doară tot corpul şi se simţea îngrozit. Încă nu ştia prea bine ce se petrecuse – doar că, în întuneric, fulgeraseră dintr-odată nişte lumini şi se auzise un zgomot mare. Nu-şi mai amintea nimic după aceea – doar că se trezise pe marginea drumului şi descoperise că nu se mai poate ridica în picioare.

Îşi dorise cu disperare să poată merge acasă, să se încolăcească în coşul lui şi să se ascundă acolo până când s-ar fi simţit mai bine. Dar era atât de ameţit şi i se făcuse greaţă, încât nu-şi mai dădea seama încotro era căminul lui. Şi orice mişcare îi provoca suferinţă. Nu putea să meargă: unul dintre picioarele din spate i se târa, iar celălalt îl durea rău. Nu putea să înainteze decât într-un ţopăit bizar, trăgându-şi piciorul vătămat dedesubt. Reuşise astfel să înainteze puţin pe stradă, dar apoi se simţise atât de obosit şi i se făcuse atât de frig încât se ascunsese sub maşina parcată. Odată ce se trântise acolo, i se păruse pur şi simplu prea greu să se mai ridice. Acum simţea căldura braţelor fetiţei şi-i plăcea şi vocea ei mângâietoare. Părea blândă, şi pisoiul îşi frecă uşurel capul de mâna ei, abia simţit, ca să-i arate că era recunoscător. Orice alt gest l-ar fi durut prea tare. Apoi ochii i se închiseră din nou.

– Lucy, s-a trezit puţin, dar acum cred că-i e mai rău! spuse Helena neliniştită când Lucy şi Molly coborâră în grabă scările spre sala de operaţii. S-a pleoştit de tot. Molly, te rog, ajută-l, e atât de cuminte! N-a şuierat, n-a zgâriat, nimic.

Doctorița luă pisoiaşul şi-l întinse cu grijă pe masă.

– Are sigur un picior rupt, murmură ea. Dar, în clipa asta, cea mai periculoasă e starea de şoc. Hai să-i punem o perfuzie! O să-l mai hidrateze, explică ea, văzând-o pe Helena că se încruntă. E ca şi cum ai bea o băutură energizantă după o cursă de alergări.

– Aha! încuviinţă fetița, aşteptând ca pisoiaşul să deschidă din nou ochii.

Părea complet vlăguit. Nici măcar nu clipise când îl răsucise Molly.

– După ce se încălzeşte, putem să-l examinăm, continuă medicul. Nu vreau să-i fac radiografie câtă vreme e în starea asta. Dar acum putem cel puţin să verificăm dacă are microcip, ca să-i sunăm, eventual, pe stăpâni.

Lucy îi dădu scannerul de microcip, şi Molly îl trecu peste ceafa pisoiului. Aparatul nu scoase nici cel mai mic sunet.

– N-are, oftă Molly. Mda... Bănuiesc că putem să punem un anunţ în fereastra cabinetului.

– Dar dacă stăpânii lui nu află unde e? întrebă Helena, şi vocea îi tremură puţin.

Viaţa se vădea grea pentru bietul pisoi – mai întâi fusese lovit de o maşină şi acum ar fi putut să rămână şi fără adăpost.

– Când o să-şi dea seama că lipseşte, sunt sigură că o să sune la cabinetele veterinare din zonă, îi spuse Lucy pe un ton liniştitor. Apoi îi aruncă o privire lui Molly şi întrebă: E în regulă să-l operăm? Mi se pare foarte slab. Dacă e cumva vagabond...

Molly dădu din cap şi se încruntă.

– Ştiu. Am putea să-l trimitem la dispensarul caritabil, pentru că ei l-ar primi. Dar e deja atât de plăpând, că nu ştiu dacă ar fi bine să-l mai transportăm.

– De ce nu puteţi să-i aranjaţi piciorul aici? întrebă Helena.

Nu înţelegea. Pisoiul trebuia operat cât mai rapid, nu? Helena ştia că Molly face uneori muncă voluntară la dispensarul veterinar caritabil, unde veneau

cei care nu aveau bani să plătească tratamentele scumpe din cabinetele private. Dar de ce să-l ducă pe pisoi acolo?

Lucy o luă pe după umeri.

– Depinde de ce se vede în radiografie. S-ar putea ca motănelul să aibă nevoie de şuruburi în piciorul rupt, îi explică ea. E o operaţie foarte scumpă, şi pe urmă va trebui să rămână o vreme sub supraveghere medicală. Plus că mai târziu va face o altă operaţie, ca să i se scoată şuruburile. Dacă e un pisoi vagabond, n-o să aibă cine plăti pentru toate astea – şi nici pentru medicamente.

– Şi, chiar dacă are stăpâni, s-ar putea ca ei să nu-şi permită să dea atâţia bani pentru tratament.

Molly îşi trecu palma peste blăniţa de culoarea caramelei de pe urechile pisoiului. Părea tristă.

– Adică aţi putea să nu-l operaţi? şopti Helena. Chiar dacă asta l-ar face bine?

– Bineînţeles că vrem să-l ajutăm, spuse doctorița. E suficient de mic ca să-şi revină repede după aceea. Dar...

– Trebuie să-l operaţi! Ochii Helenei se umplură de lacrimi. E atât de dulce! spuse ea, mângâind pisoiul sub bărbie. M-a împuns cu botul... Se bizuie pe noi că vom avea grijă de el!

– Sunt sigură că cei de la dispensar o să ne ajute să avem grijă de el când se mai întremează, spuse Molly, privind pisoiul gânditoare. Şi s-ar putea să acopere ei costurile dacă trebuie operat. Se ghemui ca să-l privească drept în ochi şi dădu cu fermitate din cap. O să-l ajutăm.

Capitolul doi

Motănelul auriu stătea tolănit în cuşca lui, privind în jur camera slab luminată. Nu înţelegea unde se află și ce se întâmplă. Era ameţit şi-i era greaţă. Iar piciorul din spate tot nu-şi revenise. Ba chiar și-l simţea parcă mai rău. Părea greu ca o ghiulea, şi nu și-l putea mişca prea bine. Ba mai emana și un miros care nu prevestea nimic bun – un miros ciudat, pătrunzător, de chimicale. Pisoiul abia îl suporta. Se ridică vlăguit pe picioarele dinainte ca să poată să se uite cum trebuie la cel din spate. Ceea ce mirosea așa de rău era bandajul alb, bizar, care-i înfăşura toată laba.

Motănelul se răsuci, strâmbându-se de durere când îşi lăsă greutatea pe piciorul rupt, şi trase cu dinţii de bandajul de pe marginea ghipsului. Dacă ar fi putut să şi-l scoată, atunci lăbuța lui s-ar fi făcut bine, era sigur...

– Nu ştiam dacă te-ai trezit deja, spuse Lucy zâmbind spre Helena, care stătea îmbrăcată în faţa uşii, cu o expresie nerăbdătoare pe faţă.

– Mama e încă în pijama, recunoscu Helena, arătând undeva peste umăr, şi Lucy o văzu pe mătuşa ei făcându-i cu mâna de la fereastra bucătăriei. Ştiu că e devreme, dar chiar vreau să văd ce mai face pisoiul.

– Sunt convinsă c-o să fie bine, zise Lucy. Molly a rămas peste noapte, era îngrijorată. Întotdeauna un medic face de gardă noaptea când e un caz serios. La etaj avem un pat, şi probabil cam la două ore s-a dus să-l verifice. La revedere, tanti Claire! strigă ea către mama Helenei. O aduc înapoi la prânz – azi mă duc doar să-i dau o mână de ajutor lui Molly. Sper că a reuşit să doarmă cât de cât, adăugă Lucy, vorbind acum cu verişoara ei. Patul ăla e numai gloduri. Când ajungem, îi facem o ceaşcă de cafea şi nişte pâine prăjită.

Dar, când sosiră la clinică, Molly era deja trează şi le deschise uşa cu o expresie supărată.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă Lucy.

– Nu ştiu cum a reuşit. Molly clătină din cap a frustrare. L-am verificat acum vreo două ore şi încă moţăia. Părea în regulă. Dar acum, doar ce am intrat la el şi l-am găsit cu ghipsul scos. Molly oftă. I l-am pus pentru că are o fractură destul de simplă, dar, dacă o ţine aşa, o să-şi facă mai rău.

– Puteţi să-i puneți alt ghips? întrebă Helena în timp ce intra după medic în salon.

– Neapărat. Dar, cu cât îşi râcâie mai tare piciorul ăla, cu atât o să dureze mai mult să se vindece. Va trebui să fim cu ochii pe el de acum încolo. Probabil va fi nevoie să-i punem un guler special care să-l împiedice să-şi roadă ghipsul, dar o să-l supere foarte tare, şi el e oricum deja destul de nefericit. Am să folosesc de data asta un ghips special care are un gust oribil, în caz că încearcă să muște din el, aşa că sper să-l țină.

– Bietul motănel! zise Helena privind în cuşca mică unde pisoiaşul era întins pe un pled.

El îi întoarse o privire vlăguită, şi fetiţa îşi dădu seama că era nespus de trist. Se înghesuise într-un colţ al cuştii, ca şi cum încerca să se ascundă de toată lumea.

– Sunt sigură că nu-i place deloc să fie închis acolo.

– Dar trebuie să stea nemişcat, îi explică Lucy. Chiar şi dacă s-ar întoarce acasă, tot ar fi nevoie să locuiască o vreme într-un spaţiu cât mai mic – poate într-o cuşcă de transport sau aşa ceva –, ca nu cumva să facă vreo prostie.

– A sunat cineva să întrebe de el? se întoarse Helena spre Molly. Stăpânii?

Medicul clătină din cap.

– Nu, n-a sunat nimeni. Ar fi mai bine să pun un anunţ în ziar.

– Aş putea eu să fac nişte afişe pe calculator, propuse Helena. Putem să le tipărim şi pe urmă să le lipim în zona unde l-am găsit. Probabil stăpânii lui sunt foarte îngrijoraţi.

Fetiţa se cutremură imaginându-și cât de frumos ar fi fost să aibă un pisoi al ei şi cât s-ar fi speriat dacă el ar fi dispărut pur şi simplu.

– Da, n-ar strica nişte afişe, încuviinţă Molly. Bun. Acum să vedem ghipsul numărul doi...

– Te rog, nu mai încerca să ţi-l scoţi şi pe ăsta! îi murmură Helena pisoiaşului. Îi aducea puţină mâncare şi apă, după ce motănelul se întorsese în cuşca lui cu piciorul învelit din nou în ghips. Şi nu pune lăbuţa în vasul cu apă! Când mi-am rupt mâna, n-am avut voie să ud ghipsul.

Se ghemui pe podea în faţa cuştii. Era una dintr-un grup de şase, puse pe două rânduri, una peste alta, iar pisoiul se afla pe rândul de jos.

– Arăţi tare nefericit, continuă Helena. N-ai de gând să mănânci nimic?

Vorbea în şoaptă şi încerca să nu se uite fix în ochii lui: ştia că motănelului nu i-ar fi plăcut.

Cu toate că ea însăşi nu avea animale de casă, bunica îi dăruise de Crăciun o carte anume despre pisici. Și asta pentru că, atunci când o întrebase ce cadou şi-ar dori, Helena îi mărturisise dorinţa ei secretă: ar fi vrut de fapt o pisică – dar era un secret pentru că ştia că mama n-ar fi lăsat-o niciodată. Îi ceruse şi înainte, de nenumărate ori, şi mama refuzase întotdeauna. Fetiţa îşi cam dădea seama de ce – mama ei lucra ca învăţătoare la şcoala unde mergea şi ea, aşa că amândouă erau plecate aproape toată ziua. Un pisoi s-ar fi simţit singur, s-ar fi plictisit şi ar fi fost nefericit, şi mama considera că n-ar fi fost drept. Helena credea că, în restul timpului, ar fi reuşit să-i ofere momente atât de deosebite, încât pisoiul să nu sufere, dar ştia că mama ei nu era de aceeaşi părere.

Bunica îi dăruise o pisicuţă de porţelan şi o carte cu o mulţime de fotografii frumoase şi cu toate informaţiile necesare unor stăpâni de pisici. Îi scrisese pe prima pagină că probabil nu putea profita de ele chiar acum, dar că într-o zi avea cu siguranţă să aibă şi ea pisică. Până atunci, era invitată să se ocupe de cele două pisici ale bunicii, Snow şi Smudge, pentru că începuseră să se îngraşe şi aveau nevoie de cât mai multă joacă.

Sâmbătă, întoarsă acasă, Helena citise tot ce reuşise să găsească despre rănile pe care le puteau suferi pisicile. După ce epuizase informaţiile din cartea dăruită de bunica, intrase pe internet ca să afle mai mult. Acum se temea ca motănelul să nu fi fost traumatizat de accident. ⁉Trebuise s-o roage pe mama să-i explice ce însemna „traumatizat“.) Era posibil ca

amintirea lui şi timpul petrecut în clinica veterinară să-l tulbure foarte tare şi să-l facă să respingă îngrijirea sau prietenia celor din jur.

Helenei i se părea perfect de înțeles. Ea însăşi îşi rupsese un braţ căzând de pe barele de căţărat de la şcoală şi, cu toate că asta se întâmplase cu un an în urmă, de atunci nu se mai urcase pe ele.

Spera să-l facă pe pisoi să se simtă mai bine cât timp rămânea la cabinetul veterinar, pentru ca el să se gândească mai mult la asta, nu la maşină, la cuşcă şi la piciorul care îl durea. Trebuia cel puțin să încerce, își spuse Helena.

Motănelul adulmecă mâncarea şi, cu toate că pisicile nu oftează şi nu ridică propriu-zis din umeri, fetiţa avu impresia clară că el exact asta făcuse. „Pur şi simplu nu-mi pasă“, părea să spună – și Helena fu sigură că asta gândea. Pisoiul nu luă nici măcar o îmbucătură.

Fetiţa întinse încet mâna printre gratiile cuştii şi-l scărpină uşurel sub bărbie cu un deget. Era un motănel foarte frumos, chiar şi cu ghipsul acela pe picior: avea blăniţa în nuanţa moale-aurie a piersicii coapte, cu dungi mai închise, de culoarea zahărului caramelizat, şi fără nicio pată albă. Doar mustăţile i se răsfirau albe. Boticul îi era roz ca o caisă şi ochii galbeni uriaşi. Avea să crească mare, se gândi Helena, pentru că labele i se vădeau de pe acum uriaşe, de parcă i-ar fi fost cu câteva mărimi mai mari.

Pisoiul se strânse puţin sub mâna ei, savurând atingerea delicată a degetelor fetiţei. Nu înţelegea de ce se află aici, închis în cuşcă. Avea din nou substanţa cea albă pe picior, care acum mirosea şi mai rău, dacă aşa ceva era posibil. Şi, când încercase s-o muşte, gustul fusese oribil. Toată încăperea mirosea rău, a curăţenie exagerată. Pisoiaşului nu-i plăcea deloc. Voia să se întoarcă acasă, în curtea lui, pe bucăţica lui de stradă. Nu ştia însă

unde i-e casa – nu mai ştia de câteva zile. Plecase în explorare şi apoi, cine ştie cum, nu mai găsise drumul înapoi. Nu înţelegea cum se poate – el crezuse că avea să ştie întotdeauna. Dar trecuse deja destul de mult timp de când plecase de acasă şi, când încercase să traverseze strada aceea, era deja flămând, obosit şi înfricoşat. Iar acum ajunsese mai departe decât fusese vreodată în viaţa lui.

Simţi că-i vine să întoarcă brusc capul şi să-şi înfigă puţin dinţii în degetele fetiţei. Dar ceva îl opri. Cel mai mult îi plăcea să fie scărpinat exact acolo, sub bărbie, şi ea încă nu se oprise. Îi atinsese deja toate punctele sensibile, şi pisoiaşul începu să toarcă abia auzit.

– Ah, torci? şopti Helena. Te simţi mai bine? Îi trecu ușurel mâna peste creştetul mătăsos şi oftă. Dacă nu ai stăpân, când te faci mai bine va trebui să mergi la adăpostul pentru animale, ca să aibă cineva grijă de tine până când ai să-ți găsești un alt cămin. Sper să te mai înviorezi până atunci, pisoiaş de caramel! Eşti atât de frumos – cred că ai fi un tovarăș minunat! Dar să ştii că nimeni n-o să te ia dacă te ascunzi în fundul cuştii. O să rămâi cine ştie câtă vreme în adăpost!

Motănelul rămase liniştit pe pledul lui, şi Helena încercă să nu-şi mai continue gândul: „Poate pentru totdeauna...“

Capitolul trei

– Deci, ce mai face pisoiul? întrebă Katie, prietena Helenei. Bănuiesc că nu l-ai mai văzut de ieri.

– Nu, şi mi-e teamă că mama o să zică acum că e prea târziu să mai trec pe la cabinet în drum spre casă, oftă Helena.

O aşteptau pe mama ei să vină din cancelarie să le ia de la clubul de fotbal de după şcoală. De obicei o lăsau şi pe Katie acasă sau, uneori, Katie rămânea să ia o gustare la ele.

– Aseară m-a lăsat să-i scriu un mesaj lui Lucy, şi Lucy mi-a răspuns că pisoiul nu şi-a mai scos ghipsul. Dar n-a încercat încă să se ridice în picioare şi nici n-a mâncat cine ştie ce.

– Şi nimeni nu ştie al cui e? întrebă puţin neliniştită Katie. Bietul motănel! Ce-o să se întâmple cu el acum?

Helena oftă.

– Lucy a zis că, dacă nu-l revendică nimeni într-o zi sau două, vor trebui să-l ducă la adăpost. Dar nu cred că o să vrea cineva un pisoi şchiop şi nefericit, care nici măcar nu te întâmpină când te apropii de cuşca lui. Chiar dacă e foarte frumuşel. O să pună şi o fotografie de-a lui în ziarul local, poate i-o văd stăpânii.

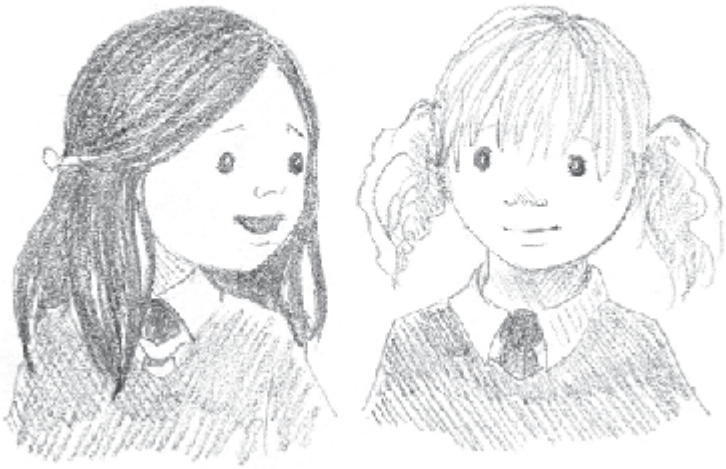

– Scuzaţi-mă că am întârziat! Îi povesteşti lui Katie despre pisoi? Mama Helenei se apropiase în grabă fără ca fetele s-o observe. Mă întreb dacă i-au găsit stăpânii.

– Exact despre asta vorbeam şi noi, spuse fetița cu un oftat.

Își dorea, evident, ca pisoiul să se întoarcă în căminul lui. Dar undeva, în fundul sufletului, se vedea luându-l acasă la ea.

– Nu-ţi face griji, Helena! îi spuse mama cu blândeţe. Chiar dacă va trebui să meargă la adăpostul pentru animale, o să fie în regulă. Cunosc destul de mulţi oameni care şi-au luat pisicile şi câinii de acolo. Animalele sunt

îngrijite foarte bine, şi personalul îşi dă toată silinţa să le găsească noi stăpâni.

– Da, probabil, murmură Helena.

Katie îi aruncă o privire compătimitoare – îşi dăduse seama ce-şi dorea prietena ei. Ea avea un labrador negru şi durduliu pe nume Charlie, şi Helenei îi plăcea foarte mult să-i însoţească în zilele când Katie îl scotea la plimbare. Katie ştia deci cât de mult ar fi vrut și Helena să aibă un animal de companie.

Lucy o sună pe verișoara ei în aceeaşi seară, în timp ce Helena îşi ajuta mama să pregătească cina.

– A sunat cineva la cabinet după pisoi? o întrebă fetița cu glasul vibrând de speranţă. Ce face, e bine?

– Mănâncă puţintel mai mult, dar nu, încă n-avem niciun semn de la stăpânii lui, răspunse Lucy şi, după o mică pauză, adăugă: I-am spus lui Molly că peste vreo două zile l-aş lua la mine. Pot să-i caut pe urmă un stăpân, când se mai înzdrăveneşte. Dar încă nu i-am anunțat pe ai mei.

– Ah, ar fi minunat! exclamă Helena – atât de tare, încât mama ei aproape scăpă din mână cratiţa cu macaroane.

Lucy locuia cu părinţii şi cu cele două surori gemene mai mici nu departe de Helena. Fata ar fi avut deci posibilitatea să vadă pisoiul în continuare: putea să meargă în vizită la ele de câte ori voia.

– Nu știu dacă personalul de la adăpost are timp să se ocupe de el în detaliu. Trebuie îngrijit cu multă atenție şi căldură, sărmanul.

– În mod sigur, fu de acord Helena. Pot să trec pe la cabinet cu bunica după ora de dans de mâine? O să fie cam pe la ora când faci tu curăţenie, înainte să pleci. Şi ştii cât îi plac bunicii pisicile. I-am povestit despre el.

Lucy chicoti.

– Mă mir doar că n-a trecut pe aici. Atunci ne vedem mâine!

– Uite-l! E tot tăcut.

Helena arătă spre pisoiul roşcat-auriu ghemuit undeva în fundul cuştii, care se uita destul de morocănos la bunica ei. Dar, văzând-o, motănelul veni încet mai în faţă, şi fetița chicoti.

– Aşa, aşa! Trebuie să te porţi frumos. Uite, ţi-am adus un cadou. Scoase din buzunar un pachet de gustări pentru pisici şi-i rupse un colţ. Aromă de ton! Miam-miam... Mie mi se pare că miros oribil, dar site-urile pe care m-am uitat spuneau că majoritatea pisicilor se dau în vânt după biscuiţii cu aromă de peşte.

– Are blăniţa colorată în nuanţe foarte frumoase, murmură bunica. Deci, Lucy, când îl iei acasă?

– Cred că mâine. Lucy se lăsă pe vine lângă ele. Are mare nevoie să iasă din cuşcă şi să-şi mişte piciorul un pic mai mult, pentru că a început să i se vindece. O să-l ţin în debara.

– Ce-au spus părinţii tăi? întrebă Helena.

Lucy se strâmbă.

– N-au fost tocmai încântaţi... Dar le-am explicat că la adăpost e mare înghesuială şi le-am promis că n-o să-l ţinem pentru totdeauna. Mami zice

că va trebui să spăl eu toate rufele dacă o să locuiască o pisică în faţa maşinii noastre de spălat...

– Eşti la sfârşitul programului, Lucy? întrebă bunica privindu-şi ceasul. Nu vrei să te ducem acasă? Nu le-am mai văzut pe Emily şi pe Bella de cel puţin o săptămână. Am putea trece pe la voi să le vedem cât au mai crescut.

Emily şi Bella erau surorile mai mici ale lui Lucy, verişoarele Helenei. N-aveau decât patru ani. Fetiței îi plăcea foarte mult să meargă la ele, pentru că erau foarte haioase. Aproape de fiecare dată când mergea în vizită, sfârşea cu câte o coafură întru totul excentrică, garnisită cu pene sau sclipici.

Dar acum, în timp ce stătea pe bancheta din spate a maşinii, gândul îi fugea întruna la pisoiul rămas la cabinetul veterinar – pisoiul cel trist şi tăcut. Cum avea să se împace el cu cele două mici năzdrăvane de patru ani? Ca să nu mai vorbim de Billy, câinele lui Lucy, care era la fel de caraghios ca Emily şi Bella şi tot atât de înnebunit să alerge după pisici. Helena o văzuse pe Lucy ținându-l din lesă din toate puterile când ieşeau la plimbare împreună şi vreo pisică trecea prin apropiere.

Le strânse în braţe pe cele două gemene care năvăliră peste ea în hol şi le lăsă s-o tragă după ele în sus pe scări şi să-i vopsească unghiile albastru-neon (mama avea s-o pună să-l cojească înainte de a merge la şcoală, dar nicio problemă). Și totuși nu se simţi la fel de bine cu ele ca de obicei.

Pur şi simplu nu şi-l putea imagina pe bietul motănel locuind în casa lor, nici măcar pentru scurt timp. Billy era o dulceaţă de câine (Emily şi Bella îi vopsiră şi lui ghearele în albastru, şi el le lăsă), dar Helena era sigură că, dacă ar fi simţit miros de pisică în debara, nu s-ar fi lăsat până n-ar fi făcut uşa franjuri ca să ajungă la ea. Nu era drept nici faţă de el. Iar pisoiul auriu avea să fie prea speriat ca să le lase pe cele două gemene să-i picteze ghipsul cu cariocile lor cu sclipici.

Nu, n-ar fi mers.

– Ce s-a întâmplat, Helena? o întrebă bunica în timp ce urcau înapoi în maşină. Ai tăcut dintr-odată.

– Pisoiul… spuse fetița cu îngrijorare în glas. Nu ştiu dacă va rezista acasă la Lucy, Buni. Nu vreau să fiu răutăcioasă – doar că el e încă foarte marcat de cele întâmplate, iar acolo nu e deloc linişte. Mi-e teamă să nu-i facă mai rău.

Bunica oftă.

– M-am gândit şi eu. Dar Lucy a spus că o să-l închidă într-o cameră…

– Da, numai că Emily şi Bella sigur n-o să-l lase în pace, spuse Helena. Cum tanti Sam n-o să fie puțin atentă, ele o să se repeadă să-l îmbrace în hăinuţele lor de păpuşi – le cunosc eu.

– Hmm, făcu bunica încruntată, cu ochii la şosea. Dacă l-aş fi putut lua eu…

– Doar că Snow şi Smudge n-ar fi prea încântate, nu? suspină Helena. Toată lumea are deja pisici, câini sau gemene. Tăcu o clipă, apoi adăugă: În afară de noi, de mine şi de mami. Mami a refuzat întotdeauna să luăm o pisică, fiindcă i se pare că n-ar fi bine să stea atâta timp singură, dar motănelul ăsta chiar are nevoie de linişte şi pace, bunico. Ție nu ţi se pare?

– Şi aş putea să vin eu la vremea prânzului să-i dau de mâncare şi să-l giugiulesc niţel, zise bunica, aruncându-i nepoatei sale o privire încrezătoare. Poate, cine ştie, împreună o convingem pe mami.

– A zis deja şi ea că-i place foarte mult de el când Lucy i l-a arătat în poză.

Helena îşi frângea mâinile de emoţie. Era atât de tulburată, încât abia putea sta locului.

Dac-ar fi reuşit s-o convingă pe mama ei…

Capitolul patru

– Dar nu se poate… N-avem unde să-l ţinem.

– Ba avem, mami! Aici, în bucătărie, ar fi foarte bine. N-are cum să sară pe blat, e prea sus. Putem să-i punem un pled în spaţiul de dedesubt, cu un castron cu apă şi puţină mâncare, şi promit că o să am grijă să fie curat tot timpul.

– Pot să vin şi eu să văd ce mai face, Clare, la ora prânzului, propuse Buni.

Mama se încruntă şi își roti privirea prin bucătărie.

– Nu se poate duce la Lucy, mami, insistă fetiţa. Iar la adăpost o să se simtă groaznic, sunt sigură. N-a venit nimeni după el, cu toate că am pus afişe peste tot în zona unde l-am găsit şi pe ferestrele cabinetului. Azi a apărut şi o notiţă în ziarul local, cu rugămintea ca proprietarii să sune la cabinet, dar încă n-a sunat nimeni. Poate stăpânii lui o să-i vadă poza până la urmă, dar era atât de slab când l-am găsit, încât Lucy crede că s-ar putea să fi fost

rătăcit de ceva vreme. Aş vrea să am grijă de el, mami. Aproape mă simt obligată, pentru că eu l-am găsit.

Mama rămase tăcută câteva clipe, apoi se întoarse şi se uită la Helena.

– Da, cred că nu se poate duce la Lucy, ai dreptate. Dar să ştii că o să avem de lucru cu el. Oricum, sunt mândră de tine.

– Adică… mă laşi să-l iau? întrebă fetiţa, neînţelegând.

Se aşteptase să fie nevoită să se roage mult mai mult. Şi, chiar şi aşa, în adâncul sufletului era aproape convinsă că mama n-avea s-o lase.

– Da. Bineînţeles că, dacă apare adevăratul stăpân, va trebui să-l dăm înapoi. Dar da, poţi să-l aduci. Crezi că poate rămâne la cabinet până la

sfârşitul săptămânii? Aşa ar avea două zile întregi să se obişnuiască aici înainte să-l lăsăm singur.

Când, a doua zi după-amiază, fetiţa o luă pe mama ei să-l vadă, pisoiaşul stătea deja în picioare. O scruta cu privirea de după gratiile cuştii, aşteptând-o. O auzise vorbind cu cineva în încăperea alăturată, şi vocea ei i se păruse bucuroasă şi emoţionată. Ultima oară când venise pe la el îi adusese nişte biscuiţi cu gust de peşte care lui îi plăcuseră în mod deosebit. Câteodată, fetița deschidea uşa cuştii şi şedea acolo multă vreme, mângâindu-l şi murmurându-i cuvinte afectuoase. Îl făcea să se simtă în siguranţă – chiar şi în situația lui, prizonier aici, în locul acesta care nu era casa lui şi unde simţea miros de câine venind din celălalt capăt al sălii.

Se ridică pe lăbuţele din spate, întrebându-se dacă fetiţa avea să-l lase de data asta să iasă din cuşcă. Ar fi putut să i se aşeze în poală, şi atunci şi ea ar fi putut să-l mângâie mai bine şi să-l scarpine pe după urechi.

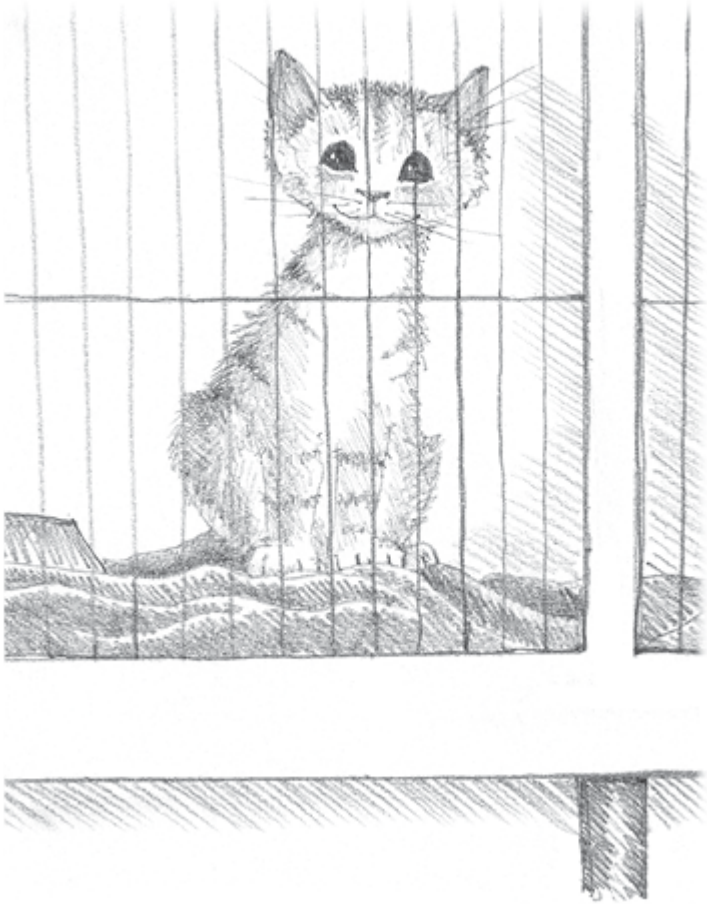

Când o văzu că intră în sală, se dădu nervos înapoi, bocănind cu ghipsul în podeaua cuştii. Fetiţa nu era singură – alături de ea erau femeia aceea tânără pe care o vedea în fiecare zi şi încă cineva.

– Nu te speria! îi spuse în şoaptă Helena. E mama mea. În curând te luăm acasă la noi…

Pisoiaşul nu înţelegea sensul cuvintelor, dar îi plăcea să audă vocea blândă a fetiţei. Şi femeia necunoscută vorbi cu bunătate.

– E foarte frumuşel, Helena. Chiar mai frumos decât în fotografii. Cum să-i spunem? Sau i-ai dat deja un nume?

Helena deschise uşa cuştii, şi motănelul păşi încet spre ea, precaut, adulmecându-i mâna întinsă. Degetele ei blânde îi scărpinară dungile roşcate mai închise din creştet, şi fetiţa întoarse capul spre mama ei cu un zâmbet pe faţă.

– Nu, nu i-am dat încă un nume. Dar, când mă uit la blăniţa lui, îmi vine mereu în minte culoarea zahărului caramel. Crezi că am putea să-i spunem Caramel, mami?

– Am ajuns! spuse Helena uşurată, răsucindu-se să se uite la cutia de lemn fixată cu centura pe bancheta din spate.

Caramel urlase întruna de când mama ei pornise motorul. Era limpede că nu-i plăcea deloc în cuşcă şi nu-i plăcea nici senzaţia deplasării cu automobilul.

– Crezi că mersul cu maşina îi aminteşte de accident? întrebă fetiţa cu glas îngrijorat.

– Nu, cred că nicio pisică nu poate suferi să stea închisă într-o cutie. Încuiată, de fapt. Mama opri motorul şi privi în spate. Chiar şi dacă a fost în cuşcă timp de o săptămână la cabinetul veterinar, nu-i acelaşi lucru. Din cutia asta nu vede prea bine afară. O să se simtă mult mai în largul lui când o să-i dăm drumul în bucătărie.

– Probabil o să i se pară uriaşă, fu de acord Helena, deschizând uşa pe partea ei şi ducându-se să scoată cuşca din spate. Am ajuns, Caramel. Asta e acum şi casa ta. Deocamdată numai bucătăria. Dar Molly zice că peste trei săptămâni o să-ţi scoată ghipsul, pentru că eşti micuţ şi ai să te vindeci mai repede decât o pisică matură.

Duse cușca de transport în casă vorbindu-i în continuare motănelului, şi mama ei veni în urma lor și închise uşa bucătăriei. Nu instalaseră aici decât un blat, aragazul şi frigiderul, şi Helena era aproape sigură că pisoiaşul n-avea să fie în stare să se caţere pe ele. Era, aşadar, un loc destul de sigur pentru el.

– Poftim! spuse ea cu glas blând, desprinzând cârligul şi scoţând capacul cuştii, pentru ca motănelul să poată ieşi oricând ar fi voit. Ţi-am pregătit un coş special, moale, și o tavă cu nisip. Iar acum îţi aduc nişte mâncare.

În seara dinainte se dusese cu mama ei la magazinul pentru animale şi cumpăraseră de toate – cuşca de transport, coşul căptuşit şi castroanele pentru mâncare. Helena fusese foarte emoţionată. Se uitase şi la jucăriile pentru pisici, dar deocamdată nu cumpăraseră niciuna. Toate trebuiau rostogolite, lovite cu lăbuţele, după toate trebuia să sari sau să alergi, iar Caramel avea nevoie să stea liniştit şi să se odihnească. Helena îşi promise că avea să se întoarcă la magazin când motănelul se mai întrema.

Pisoiul stătea deocamdată lipit de spatele cuştii şi privea suspicios în jur. Nu înţelesese de ce fusese scos din cuşca lui de până atunci, de la cabinetul veterinar, şi introdus în această cutiuţă oribilă. Apoi crezuse că se întorceau poate acasă. Trecuse deja prea multă vreme de când plecase de acolo.

Strânse umerii, îşi turti urechile pe spate şi se uită la Helena şi la mama ei, care-l urmăreau amândouă tăcute, fără să se mişte. Niciuna nu se repezi să-l înhațe. Din zbârlită cum era, blana de pe spinare îi reveni aproape la normal, şi pisoiaşul zgârie uşor pledul cuştii cu lăbuţele. Apoi adulmecă şi scutură din urechi şi se ridică în picioare, puţin pieziș. Nu era vechea lui casă, bineînţeles, dar mirosea bine. Nu ca în cabinetul veterinar, care fusese plin de mirosuri tari, pătrunzătoare, neplăcute pentru nările lui. Aici se simţeau mirosul fetiţei şi miros de mâncare. Pisoiaşul se ridică din cuşcă, descurcându-și din pled piciorul în ghips, şi porni să exploreze.

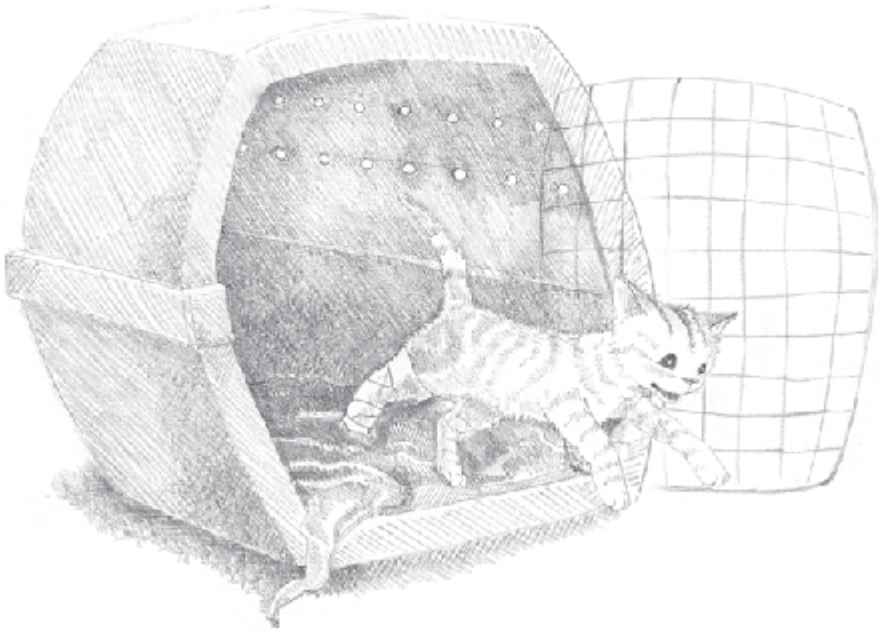

– Credeam că n-o să mai iasă, îi şopti Helena mamei sale când îl văzu adulmecând uşile bufetului.

– Ştiu. Nu vrei să-i pui nişte mâncare în castron?

Helena se ridică în picioare. Încercă să se mişte încet, cu grijă, dar Caramel se lipi de bufet când o văzu că se apropie. Fetiţei i se puse un nod în gât.

– Nu-i nimic. Voiam doar să-ţi aduc micul dejun, murmură ea. Lucy mi-a zis că nu ţi-a dat nimic în dimineaţa asta ca să nu ţi se facă greaţă în cuşcă.

Scoase o conservă din bufet şi trase de inelul de pe capac. Apoi izbucni în râs văzându-l pe Caramel că o ia la trap pe podeaua bucătăriei, izbind în dalele de gresie cu piciorul în ghips.

– Parc-ai fi un motan-pirat cu picior de lemn, îi spuse ea punându-i castronul în faţă.

– Mă bucur mult că mănâncă, spuse mama ei, sprijinindu-se de blat ca să-l vadă mai bine.

– Ştiu, încuviinţă Helena. M-am temut că o să-l supere foarte tare schimbarea de loc. Dar uită-te la el, înghite pe nemestecate. Se ridică în picioare şi-şi puse braţul pe după umerii mamei. Îţi mulţumesc că m-ai lăsat să-l aduc.

– Nu eşti dezamăgită? o întrebă mama. Adică... nu e chiar un motan obişnuit. Nu pare prea prietenos. Şi nu poate nici să doarmă cu tine în pat sau aşa ceva.

Helena dădu din umeri.

– Ştiu. Dar într-o zi o să poată. Şi ştiu că deocamdată nu e prea prietenos, dar, când va fi, ne va părea cu atât mai bine.

Se lăsă din nou pe vine şi se uită cum motănelul îşi lingea castronul cu mâncare. Era clar că-şi recăpătase apetitul, căci avu grijă să nu lase nicio fărâmă în castron. Apoi se ridică iar în picioare, cam greoi, şi-şi linse mustăţile.

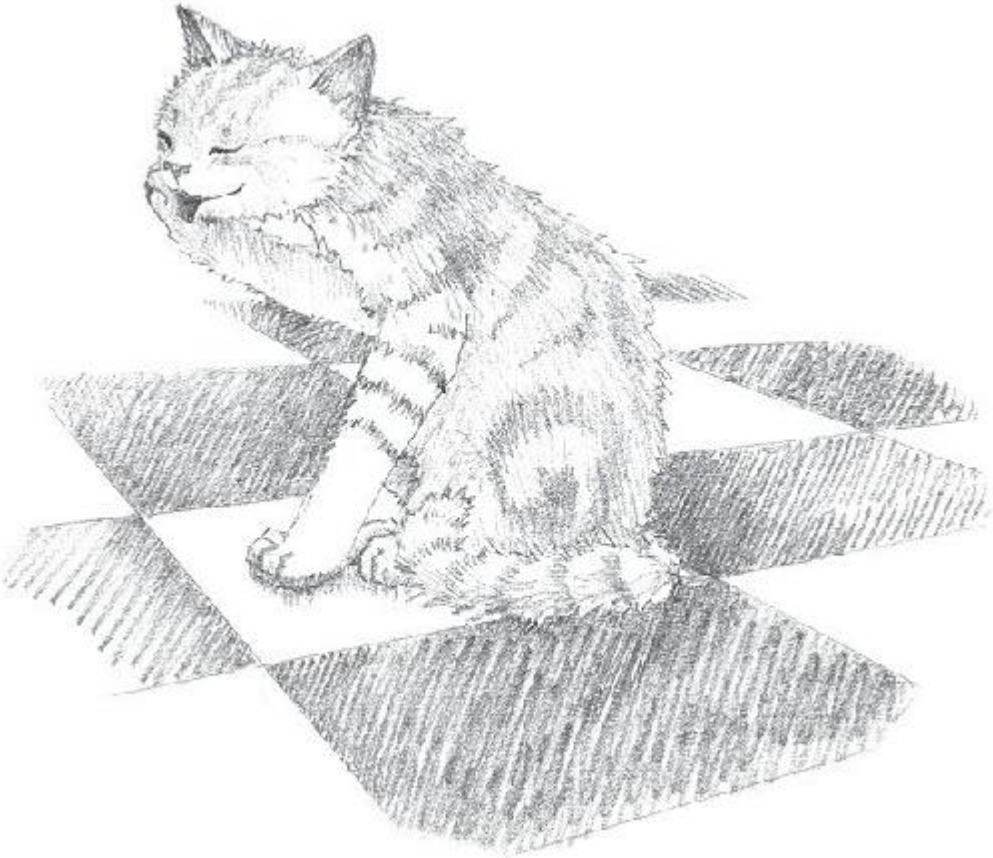

Capitolul cinci

Caramel auzi paşi apropiindu-se de uşa bucătăriei şi se descolăci în coşul lui. Fetiţa îi aducea micul dejun. Veni şchiopătând până la uşă s-o întâmpine şi se frecă nerăbdător de picioarele ei. Ea se lăsă pe vine să-l mângâie, dar pisoiul observă că mai întâi închisese bine uşa, ca el să nu poată ţâşni afară. Îi şopti cuvinte calde în timp ce-i scărpina blăniţa moale ca puful de la baza urechilor, iar el se aplecă drăgăstos spre ea.

Helena îşi petrecuse bună parte din weekend aşezată pe podea lângă el, ca să-l lase să se deprindă cu prezenţa ei. Îşi făcuse chiar şi temele pentru acasă în aceeaşi poziție. Caramel încercase la un moment dat să-i fure creionul în timp ce ea făcea nişte împărţiri de numere mari, şi acesta fusese unul dintre cele mai plăcute momente ale sfârşitului de săptămână. Însemna că pisoiul se simte suficient de bine ca să fie tentat să se joace.

– Aş vrea aşa de mult să nu trebuiască să mă duc azi la şcoală!... îi spuse Helena în timp ce-i punea mâncare în castron. Ah, miroase groaznic, Caramel! Nu ştiu cum de poate să-ţi placă atâta.

Chicoti, uitându-se la el cum i se învârtea emoţionat printre picioare, abia aşteptând-o să pună castronul jos. Încă nu-şi mişca prea mult piciorul rupt, aşa că acela rămânea aproape nemişcat, dar restul corpului i se răsucea aproape ca un titirez.

Începu să hăpăie mâncarea încă înainte ca Helena să dea drumul castronului, întinzându-şi botul peste marginea lui şi lovindu-l uşor cu lăbuţa aurie.

– Văd că-ţi revii pe zi ce trece, spuse Helena, uitându-se fericită la el cum savurează mâncarea. Vrei să recuperezi pentru toate zilele cât ai stat la cabinet şi nu te-ai hrănit ca lumea? Încă mă întreb, să ştii, dacă nu cumva erai un pisoi vagabond când te-am găsit noi. Eşti foarte slab. Şi, oricum, cred că stăpânii tăi n-ar fi avut cum să nu vadă afişele pe care le-am pus, dac-ar fi locuit pe aproape. Le-am atârnat peste tot.

Motănelul tocmai termina de mâncat când mama Helenei intră grăbită în bucătărie. Întârziase puţin cu prepararea micului dejun şi acum se grăbea. Dădu uşa de perete fără să se gândească, şi Caramel o zbughi într-un colţ, tremurând şi înghesuindu-se într-o latură a bufetului.

– Mami! L-ai speriat! exclamă fetița.

– Ah, scuză-mă, pisoiaş!... Mama închise uşa încet şi se lăsă pe vine, întinzând mâna spre motănelul speriat, ca el să poată să i-o adulmece. Îmi pare foarte rău, Helena, nu mi-am dat seama că uşa ar putea să-l sperie aşa de rău. În weekendul ăsta a părut să se relaxeze.

– Ştiu... aprobă Helena cu glas trist. Dar bănuiesc că, undeva în adâncul sufletului, e încă supărat. Se uită în ochii mamei. O să fie iar fericit într-o zi, nu-i aşa?

– În mod sigur.

Dar fetiței nu i se păru deloc că mama era prea sigură.

– Fii cuminte, Caramel! Helena îşi trecu mâna peste spinarea lui mătăsoasă cu o mişcare plină de afecţiune. Sper să dormi cât mai mult. O să treacă Buni pe aici la vremea prânzului şi neapărat o să-ţi aducă ceva bun.

Caramel stătea în mijlocul bucătăriei, privind în sus la ea cu ochi șovăitori. Nu înţelegea prea bine ce se petrece. De când venise în casa aceasta, sâmbătă dimineaţă devreme, pisoiul stătuse cu fetița aproape tot timpul. Ea coborâse chiar şi în toiul nopţii să vadă ce face. Dar acum îmbrăcase o haină şi avea o geantă pe umăr. Ai fi zis că pleca undeva fără el.

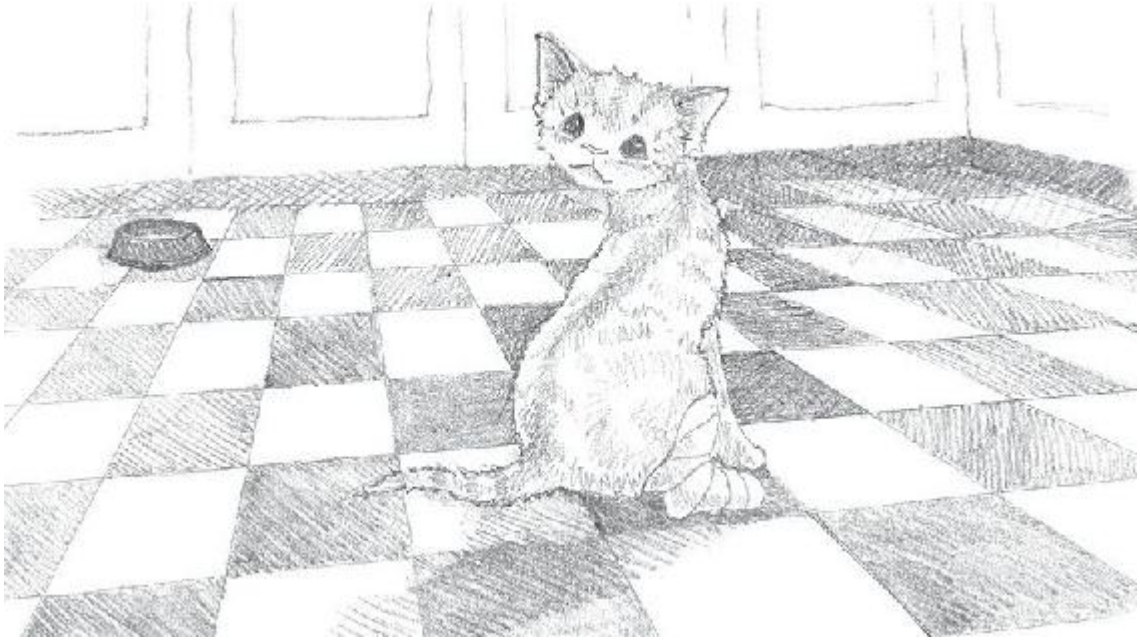

În vechiul lui cămin, stăpânul lui pleca la serviciu în cele mai multe zile. Caramel tândălea prin casă, aşteptând să treacă timpul, încolăcit adesea pe speteaza canapelei, ca să poată urmări oamenii care treceau pe stradă. Şi maşinile. Da, maşinile!... Pisoiaşul îşi lăsă urechile pe spate şi şuieră încet, speriat.

În majoritatea zilelor, pe atunci, se strecura afară pe clapeta montată în uşa din spate şi-şi inspecta teritoriul în curţile vecine. Pe strada lor erau mai multe pisici, şi el era una dintre cele mai tinere şi mai noi, aşa că trebuia să aibă grijă să se ţină deoparte. La câteva case depărtare exista un mic iaz, şi

acolo îi plăcea să se ducă să se uite la broaşte, ba chiar să le prindă uneori, furişându-se spre ele printre plantele de pe malul apei. Dar stăpânului nu-i plăcuse când Caramel adusese una acasă. O dusese afară şi încuiase uşiţa pentru pisici, pentru ca el să nu mai poată ieşi să prindă broaşte.

Aici însă nu exista nicio fereastră pe care să poată privi afară şi nicio clapetă prin care să se poată strecura. Rămăsese singur în încăperea aceasta micuţă. Era, fireşte, mai bine decât în cuşca din cabinetul veterinar, dar, pentru că stătea închis, tot îi venea să zgârie uşa şi să fugă afară. Când aveau să se întoarcă Helena şi mama ei? Și dacă nu se mai întorceau deloc? Vechiul lui stăpân îl iubise, îl hrănise şi-l mângâiase deseori, dar acum dispăruse din viaţa lui. Poate Helena dispăruse şi ea. Caramel se uită neliniştit la uşa bucătăriei, sperând să le audă cum se întorc, dar nu percepu niciun sunet. Poate ar fi fost mai bine să se ducă şi să le caute el însuşi.

Şontâcăi pe podeaua de gresie, adulmecând cu atenţie uşa care dădea în curtea din spate. Pe la marginile ei intra o adiere vagă de aer proaspăt – tocmai cât să-l întărâte să iasă. Râcâi la uşă, dar nu prea tare. Îşi dădea deja seama că n-avea cum să iasă.

Se întoarse cu pas agale la coşul lui. Piciorul rupt îl durea, căci nu era obişnuit să-i suporte greutatea. Se ghemui pe căptușeala moale şi speră că Helena nu plecase pentru totdeauna, ci avea să se întoarcă în scurt timp.

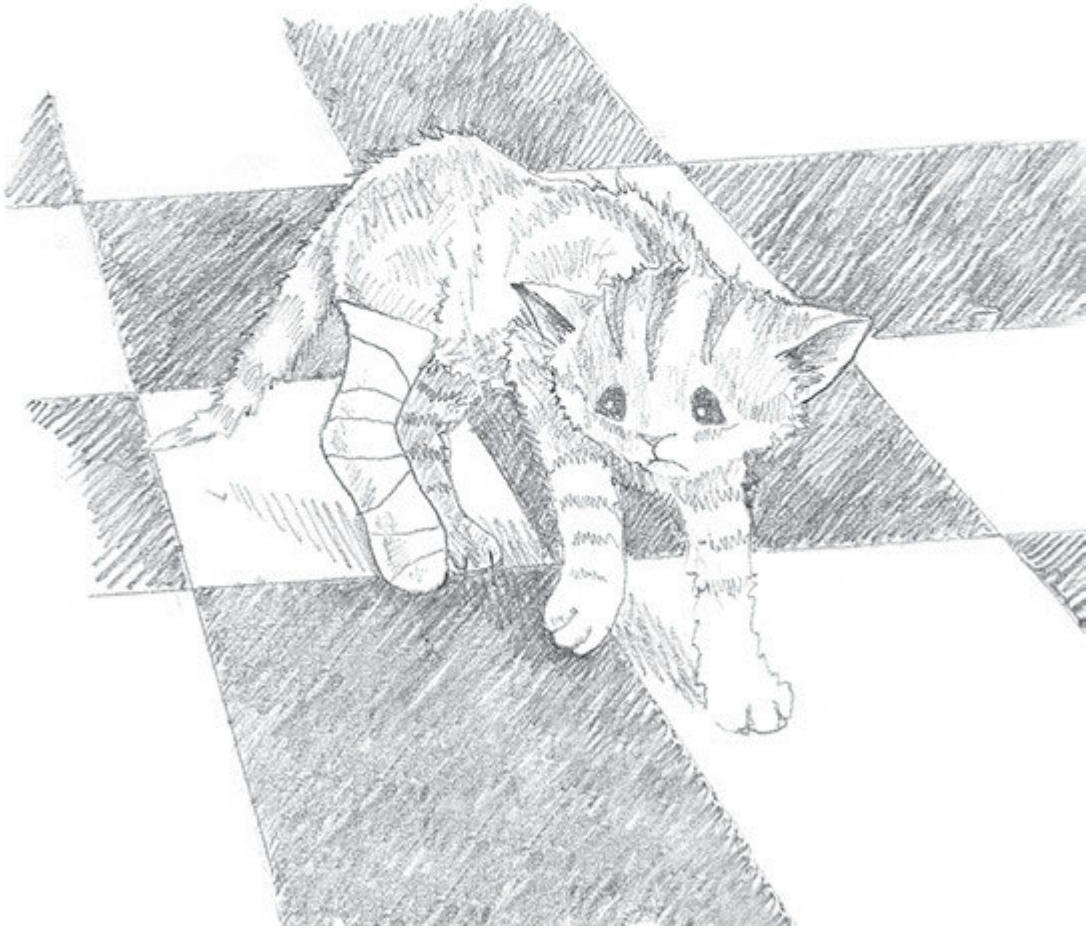

Capitolul șase

– Deci, are cineva ceva interesant de povestit din weekend?

Domnişoara Smith tocmai terminase de strigat catalogul şi îi înconjură pe copii cu privirea.

– Spune-i! şopti Katie, înghiontind-o pe Helena în coaste. Helena are, domnişoară Smith!

Prietena ei se îmbujoră, dar dădu din cap.

– Am primit o pisică.

– A, foarte frumos! zâmbi domnişoara Smith. Şi de unde ai primit-o, Helena? Sau l-ai primit?

– E un motănel. L-am luat de la cabinetul medical unde lucrează verişoara mea Lucy, explică fetița. A fost călcat de o maşină acum o săptămână.

Toţi colegii ei se îndreptară pe scaune şi ciuliră urechile. Până atunci atmosfera fusese mai relaxată, ca de obicei lunea, şi majoritatea fie priviseră tabla cu ochi goi, fie şuşotiseră între ei.

– Călcat de o maşină? întrebă unul din băieţi. Şi ce s-a întâmplat, a pățit ceva?

Helena dădu din cap.

– Și-a fracturat piciorul din spate. Dar a avut noroc. De multe ori când sunt operate, pisicilor trebuie să li se insereze şuruburi, dar el nu are decât un ghips.

– Dar al cui e? întrebă domnişoara Smith, puţin nedumerită. Era un motan vagabond? Nu l-a revendicat nimeni?

– Nu. Deşi medicul a pus chiar şi un anunţ în ziarul local. Pe pagina unde adăpostul pentru animale pune de obicei o poză cu pisici sau câini care au nevoie de stăpân.

– Da, noi aşa ne-am luat câinele! strigă Marley. I-am văzut poza în ziar.

– Exact. Anunţul a apărut miercuri, dar n-a venit nimeni după el. Aşa că am considerat că putem să-l luăm acasă. Bănuim că se pierduse deja dinainte să-l fi călcat maşina. E foarte slab.

– Arată-le poza! propuse Katie, şi Helena o scoase din geantă.

O adusese ca să le-o arate lui Katie şi altor câtorva prietene. Caramel era încovrigat în coşul lui, adormit, şi i se vedea bine ghipsul. Fetița o trecu prin clasă, şi toţi colegii murmurară cât era de simpatic şi cât de trist părea să fie din cauza piciorului rupt.

– L-am adus la noi pentru că altfel ar fi nimerit la adăpostul de animale, urmă Helena. A avut mare noroc. Toată îngrijirea lui medicală a fost plătită printr-o donaţie a adăpostului unde ar fi trebuit să ajungă şi a dispensarului caritabil.

– Dispensarul cum? întrebă cineva.

– E o organizaţie de voluntari, nu-i aşa? adăugă domnişoara Smith.

Fetiţa încuviinţă.

– Se numeşte Dispensarul Popular pentru Animale Bolnave. E o organizaţie caritabilă foarte mare, care are o clinică nu departe de aici, pe Thirtover Road. Consultă animalele cărora stăpânii nu-şi permit să le plătească tratamentul. Facturile de la cabinetele veterinare sunt uneori foarte scumpe – mii de lire, mi-a spus verişoara mea.

Helena se încruntă şi rămase pe gânduri. De când Molly îi spusese că dispensarul caritabil plătea operaţia lui Caramel, îşi dorise să poată da şi ea o mână de ajutor în schimb. Nu doar banii ei de buzunar, ci ceva mai mult.

Hotărâse deja s-o roage pe mama să cumpere felicitările pe care aveau să le trimită de Crăciun de la organizaţia care gestiona dispensarele caritabile – făceau unele foarte drăguţe, cu căţei şi pisici în zăpadă –, dar ar fi fost bine să găsească un mod de a strânge şi o colectă. Pentru ca, dacă vreun alt pisoi păţea ce păţise Caramel, să nu se mai pună problema banilor pentru îngrijirea lui medicală.

Lucy îi povestise cum, atunci când sunase la adăpost să-i anunţe pe cei de acolo că nu mai trebuiau să-l preia pe Caramel, fata cu care stătuse de vorbă păruse foarte uşurată. Spunea că erau extrem de aglomeraţi. Aveau nevoie de sume substanţiale numai ca să hrănească animalele, nemaivorbind de serviciile medicale veterinare.

– Domnişoară Smith, credeţi că am putea încerca să strângem nişte bani pentru dispensarul caritabil şi pentru adăpost? Poate să vindem nişte prăjituri de casă, făcute de noi? întrebă Helena cu glas plin de speranţă. Domnul Brown spunea că vrea ca toate clasele primare să se gândească la un mod de a face o colectă pentru organizaţii caritabile. La şedinţă, la începutul trimestrului.

– Aşa e... se învoi domnişoara Smith. E o idee foarte bună. Dar restul clasei ce zice? Ce credeţi, copii?

– Eu sigur vreau să strângem bani pentru adăpost, dădu Marley din cap entuziasmat. Când ne-am dus noi să-l luăm pe Chester, erau o mulţime de câini acolo. A fost foarte trist – mama chiar a plâns. Şi sună bine şi cealaltă organizaţie, dispensarul veterinar.

Toţi copiii dădură aprobator din cap, dar Alice, una dintre prietenele Helenei, ridică mâna şi-o flutură nerăbdătoare sub ochii domnişoarei Smith.

– N-am putea să ne gândim totuşi la altă metodă? Toată lumea vinde prăjituri.

– Asta pentru că tuturor le plac prăjiturile! observă Katie, şi Alice ridică din umeri.

– Oricum e plictisitor.

– Deci ce altceva ai vrea tu să facem? zâmbi larg domnişoara Smith. Cum vi s-ar părea să cerem bani ca să tăcem o zi întreagă?

Mulţi copii mormăiră nemulţumiţi, iar Helena îşi răsuci câteva şuviţe pe degete, încercând să se gândească. Trebuia să inventeze ceva repede, înainte

ca lumea să-şi piardă interesul. Deja câţiva băieţi veniseră cu ideea unor sărituri cu paraşuta în public. Lucrurile aveau toate șansele să ia o întorsătură neserioasă. Fetiţa ridică mâna, privind-o nerăbdătoare pe domnişoara Smith.

– Trebuie să facem ceva legat de animalele de casă, din moment ce pentru ele strângem banii.

– O expoziţie de câini! propuse Alice, dar pe chipul domnişoarei Smith apăru o expresie îngrozită.

– Îmi pare rău, nu cred că domnul Brown o să ne lase să amenajăm o expoziţie de câini în şcoală, spuse ea cu fermitate.

– Am putea totuși să organizăm un soi de concurs, spuse Helena tărăgănând cuvintele. Să aducem clipuri video cu animalele noastre, în loc să venim cu ele! Putem anunța în toată şcoala. Şi-i putem invita și pe profesori! Domnul Brown are un câine foarte haios, nu-i aşa?

– Aş putea s-o rog pe mami să-mi dea telefonul şi să-l filmez pe Charlie cum se dă cu placa! exclamă Katie încântată. Nu se pricepe el prea grozav, dar îi place la nebunie. E foarte caraghios.

– Şi am putea cere o mică sumă pentru biletele de intrare, spuse Helena, încercând să-şi clarifice ideea în minte. Pe urmă am putea să proiectăm toate clipurile într-o pauză de prânz. Şi să vindem bilete... şi nişte prăjituri în acelaşi timp, adăugă ea uitându-se spre Katie.

– O să-l întreb pe domnul Brown după oră, spuse domnişoara Smith, în timp ce elevii se apucau să povestească despre toate lucrurile amuzante pe care le făceau animalele lor. Şi pe urmă, la ora de informatică de după-amiază, putem compune nişte afişe.

Helena se bâțâia nerăbdătoare de pe un picior pe altul în timp ce mama ei descuia uşa de la intrare. Bunica îi trimisese un mesaj pe telefon spunându-i că-l găsise bine pe Caramel când venise la prânz, dar fetița abia aştepta să se convingă ea însăşi. Se repezi înăuntru de îndată ce mama descuie uşa și o luă direct spre bucătărie.

– Ah, îl auzi? îi spuse ea mamei, oprindu-se în hol. Miaună... Şi să ştii că a ieşit din coş, vine să ne întâmpine!

Într-adevăr, din spatele uşii de la bucătărie răzbătea bocănitul uşor al paşilor şchiopătaţi cu care pisoiul se apropia. Helena chicoti.

– Poate am să te filmez cu mersul ăsta de pirat pentru concursul nostru, îi spuse ea lui Caramel în timp ce deschidea cu grijă uşa bucătăriei. Ei, ei! N-ai voie s-o ştergi!... îl prinse ea cu blândeţe. Îmi pare rău, Carameluş. Trebuie să stai aici.

Pisoiul se căţără în poala ei şi-şi frecă bărbia de puloverul ei de şcoală.

– Toarce? întrebă mama în şoaptă.

Helena ridică privirea spre ea şi dădu din cap. Nu îndrăznise să spună nimic. Era abia a doua oară când îl auzea să toarcă. Prima oară, în cabinetul veterinar, nu torsese decât o secundă sau două, foarte slab. Acum torcea de-adevăratelea, scoţând un mârâit gros, din gât, pe care fetiţa îl simţea, nu doar îl auzea. Pisoiul torcea tremurând din tot corpul.

– Se bucură că ne vede, îi şopti ea mamei. E fericit!

Capitolul șapte

– Arată categoric mult mai bine, spuse Katie a doua zi după şcoală, uitându-se la Caramel care încerca să exploreze frigiderul.

Helena îl deschisese ca să scoată untul, şi pisoiul simţise şunca la pachet, din care mama îi făcea fetiței sendvişurile pentru prânz. Mirosea delicios – și era la doi paşi de nasul lui!

– Chiar arată, nu? se învoi Helena. Nu, n-ai voie să te caţeri aici! îl împinse ea uşurel cu piciorul pe Caramel şi închise uşa frigiderului. Scuze, motănel, am fost rea, aşa-i?

Pisoiaşul se îndepărtă cu coada în sus, ca şi cum nu i-ar fi păsat, dar piciorul în ghips nu-i dădea voie să-și ia un aer prea nonşalant. Nu-și ţinea încă foarte bine echilibrul.

– În poza pe care ai adus-o părea foarte trist, spuse Katie. Dar acum am impresia că s-a înviorat de tot. Mă bucur să te cunosc în sfârşit cu adevărat, Caramel! Pis, pis, pis...

Îi trimise nişte bezele, şi motănelul porni precaut pe podeaua de gresie către ea, îi adulmecă degetele întinse şi o lăsă să-l mângâie în creştet şi să-l scarpine după urechi.

– E şi mult mai prietenos, spuse Helena bucuroasă. Sâmbătă, când l-am adus aici, nu cred c-ar fi făcut aşa ceva. Şi când te gândeşti că azi e abia miercuri! Şi-a revenit neaşteptat de mult într-un timp foarte scurt. Cât a stat

la cabinetul medical a fost într-o stare jalnică, era timid, nefericit... Doar că uneori se sperie destul de tare, adăugă ea. Nu-i plac deloc zgomotele puternice.

– Dar merge foarte bine, nu ţi se pare? spuse Katie, uitându-se cum Caramel li se încolăcea printre picioare în timp ce ele cântăreau ingredientele pentru fursecuri.

– Acum îşi lasă greutatea un pic mai mult pe piciorul rănit. Înainte practic țopăia, pentru că nu voia să-l pună deloc în pământ. Mai are două săptămâni şi jumătate şi pe urmă să sperăm că va putea să rămână fără ghips. Te rog, îmi dai puțin zahărul?

Cele două prietene hotărâseră să facă fursecuri în formă de pisică, pe care urma să le vândă la Expoziţia celor mai Haioase Animale. Directorul şcolii, domnul Brown, le spusese că era o idee excelentă, foarte ingenioasă, le îndemnase să organizeze expoziţia vineri, când el avea timp să facă parte din juriu.

– Ai trimis un clip cu Caramel în ghips? întrebă Katie. Eu l-am filmat pe Charlie. A fost savuros. Să vezi cum i-a alunecat placa de sub lăbuţe! Şi el se uita lung după ea de parcă nu înţelegea ce se întâmplă!

– Da, am trimis şi eu, dar nu cred c-o să câştige, spuse Katie şi clătină din cap. Am mai văzut câteva clipuri, şi unele sunt foarte amuzante. Mi se pare că pisica Bellei e cea mai tare, când încearcă să bea apă de la robinetele din cadă. Îşi suceşte capul cu totul şi pe urmă îşi scutură apa de pe mustăţi. Mă face să râd de fiecare dată.

Helena şi câţiva dintre colegii ei de clasă se uitaseră la toate clipurile împreună cu doamna învăţătoare, în timpul pauzei de prânz, ca să le selecteze pe cele mai bune. Urma ca acestea să participe la expoziţie. Voiseră mai întâi să le includă pe toate, dar erau atât de multe, încât nu apucaseră să le vadă toţi și strânseseră deja mai bine de optzeci de lire din taxa de o liră pe care trebuiseră s-o plătească participanții. Mai aveau biletele la expoziţie, plus că toţi elevii clasei lor urma să aducă la vânzare câte un fel de fursecuri ori de prăjituri.

– Ar fi trebuit să luăm nişte glazură portocalie pentru ochii de pe fursecuri, spuse Katie uitându-se la Caramel, care se dusese să se aşeze în coşul lui

sub blatul din bucătărie, lămurit că n-avea să primească nimic de mâncare. N-am observat până acum ce culoare frumoasă au ochii lui.

– Ştiu, se învoi Helena cu mândrie. Când scriam lista de cumpărături, am vorbit cu mami dacă să facem ochii aurii pe fursecuri, dar până la urmă am decis că majoritatea pisicilor au ochi verzi. Caramel e pur și simplu cu totul special.

– Parcă s-ar fi bosumflat, spuse Katie. E bine? Uite, şi-a vârât boticul în căptușeala coşului.

Helena privi sub blat şi scose un oftat.

– Cred că acum, fiindcă merge mai bine, îl deranjează că-l ţinem închis în bucătărie. De fiecare dată când deschidem uşa, se înfiinţează la picioarele noastre şi încearcă să iasă. Nu ne zgârie niciodată şi nu muşcă, dar se vede limpede că e nervos. Îşi lasă urechile pe spate şi tremură din coadă. Vrea să iasă să inspecteze.

– Şi nu puteţi să-l lăsaţi? întrebă Katie. De ce trebuie să stea în bucătărie?

– Molly, medicul veterinar, spune că, dacă încearcă să se caţere pe undeva sau să sară, poate să-şi vatăme piciorul în ghips şi să-i oprească vindecarea. Chiar şi dacă vrea să urce scările, de pildă, poate să se împiedice şi să cadă din cauza ghipsului. În bucătărie nu e niciun loc unde poate să ajungă dintr-o săritură, dar are suficient spaţiu ca să-şi antreneze muşchii piciorului. Altfel o să i se subţieze şi o să se vlăguiască.

– A, am înţeles, dădu Katie din cap. Pare logic.

– Mda, dar Caramel nu e de aceeaşi părere. Lui i se pare doar că suntem rele cu el. Helena oftă. Morocănosule! i se adresă ea cu afecţiune pisoiului.

Motănelul o auzi şi ridică privirea. Se uită la ea o clipă şi apoi căscă larg, arătându-şi toţi dinţii şi limbuţa rozalie.

Helena râse încetişor.

– Vezi? Asta crede el despre noi...

Pisoiul şedea lângă uşa din spate a apartamentului, cu botul lipit de crăpătura îngustă dintre uşă şi ramă. Era ceva afară în curte, în mod sigur, o vietate. O auzea. O pasăre, poate, care ţopăia şi ciripea pe mica terasă pardosită cu piatră. Îşi dorea atât de mult să fie şi el acolo, să simtă toate mirosurile, să alerge după păsări. Să simtă pur și simplu vântul răvăşindu-i blăniţa. Nu-i plăcea deloc să fie o pisică de interior.

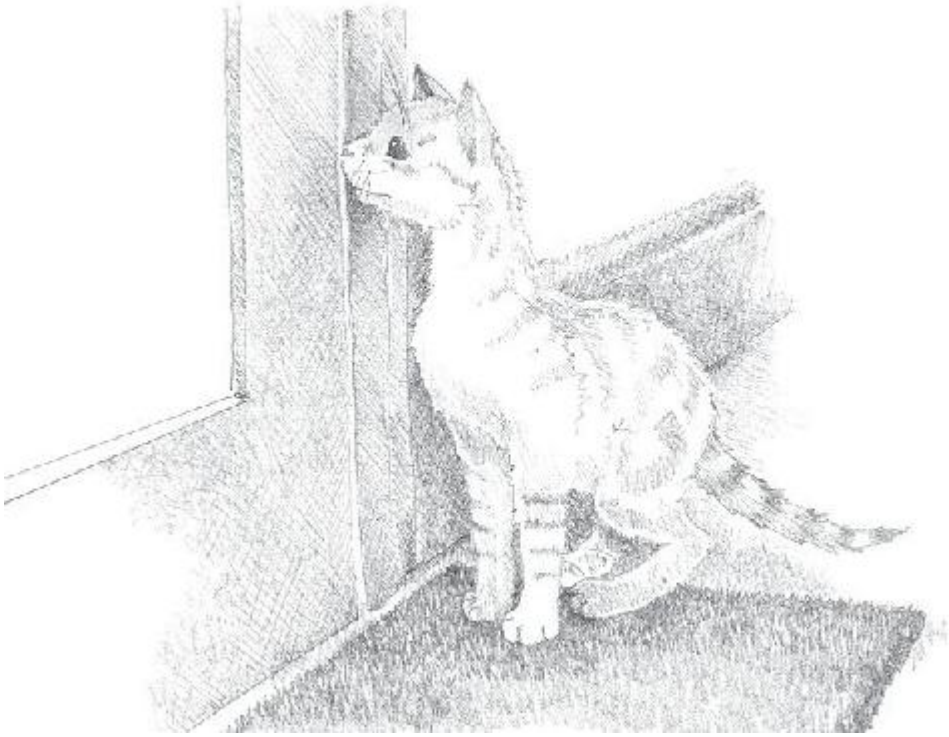

Se plimbă pe lângă uşă timp de câteva clipe, scoţând un mieunat de frustrare. Piciorul aproape i se vindecase, şi-l simţea mai puternic. Era sigur că ar fi putut chiar să se suie într-un copac dacă i s-ar fi dat drumul. Sau poate să se caţere pe vârful unui gard, numai ca să iscodească împrejurimile. Voia să vadă cum arătau locurile pe-aici. Era sătul de stat înăuntru.

Ciuli urechile când auzi un zgomot venind din faţa casei: paşi pe alee şi apoi un scrâşnet: cineva vâra cheia în broasca uşii de la intrare. Se întorsese Helena!

Dar nu era ea. Pisoiaşul se pleoşti. Nu încă. Probabil era doar cealaltă doamnă care venea să vadă ce mai face.

– Bună, Caramel!... Bunica se strecură atent pe uşă, având grijă să nu-l lase să ţâşnească afară. Ce mai faci, dragule? Vrei câteva fursecuri gustoase?

Scoase un pachet din geantă, şi motănelul îi adulmecă îndată grăbit con-
ţinutul, simţind mirosul care-i plăcea atât de mult. Dar, cine ştie de ce, azi

nu se mai simţea la fel de încântat. Aroma de peşte nu se compara cu mireasma aerului proaspăt care intrase prin uşa din spate. Acum începuse să plouă. Pisoiul simţea mirosul trotuarului ud şi auzea picăturile grele ropotind pe asfalt. Voia să iasă şi să savureze ploaia. Nu prea multă vreme – doar cât să-i simtă prospeţimea –, şi apoi voia să intre înapoi în casă şi să-şi lingă blăniţa udă. Ar fi fost atât de plăcut...

– Ah, plouă! Iar eu nu mi-am luat umbrelă... Ce ghinion! Bunica privi pe fereastră cu o expresie sâcâită. Şi uite, Caramel, fetele au întins rufe în curte! Ah, o să se facă fleaşcă! E şi puloverul de şcoală al Helenei. Oare are nevoie de el mâine? Ah, fir-ar, trebuie să le aduc înăuntru!

Îşi lăsă geanta pe blat şi se repezi la uşă, zăngănind din chei în timp ce descuia.

Pisoiul nu înţelesese, firește, ce spunea Buni despre rufe, dar ştia ce înseamnă sunetul acesta al cheilor. Îl lăsa să iasă! Se postă lângă picioarele ei, zvâcnind tulburat din coadă, cu mustăţile răsfirate şi ţepoase. Afară! După atâta timp! Când uşa se deschise, el ţâşni pe lângă picioarele bunicii, abia atingându-le cu blăniţa aurie, şi ţopăi pe cele două trepte către terasă.

Bunica se gândea la rufe, nu la motănel, aşa că nu-şi dădu seama ce se întâmplase decât atunci când era deja prea târziu.

– O, o, nu! N-ai voie să ieşi! Ah, Doamne, ce bleagă sunt! Dădu drumul rufelor şi se luă după pisoi. Caramel! vino-ncoace!... Caramel!... pis-pis!...

Dar motănelul adulmeca ghivecele cu flori şi tresărea fericit simţind pe blană picăturile de ploaie. Mirosise imediat și alte pisici în zonă, și asta i se părea interesant, periculos şi vag înfricoşător. Mai era poate şi un câine prin apropiere, și chiar sub nasul lui mergea agale un gândăcel... Totul era minunat...

– Vino-ncoace, Caramel! Haide, ai să-ţi faci mai rău!...

Bunica se întinse şi încercă să-l prindă, însă pisoiul se grăbi să se îndepărteze, bocănind cu ghipsul pe gresia terasei şi pierzându-și echilibrul.

Simţi un junghi de durere străbătându-i piciorul rănit, șuieră şi se trase înapoi hotărât.

– Ah, nu!...

Bunica se repezi după el, dar motănelul şuieră din nou şi ţâşni pe după colţul casei, prin pasajul îngust dintre zid și gard unde erau tomberoanele de gunoi.

Bunica veni după el, dar Caramel nu voia să se lase prins. Piciorul îi zvâcnea deja în timp ce tropăia pe lângă tomberoane. Apoi dădu din nou de

o poartă. Iar încuiat! Furios, pisoiul se împinse în ea cu tot corpul. N-avea s-o lase el pe Buni să-l prindă! Nu putea să ajungă iar închis pe undeva. Întinse brusc o lăbuţă cu ghearele scoase când bunica se apropie şi se aplecă să-l ridice, apoi, disperat, se lipi de pământ şi scurmă sub scândurile de lemn ale porţii, târându-şi în urmă piciorul în ghips. Se zbătu o clipă, mieunând, apoi țâșni în sfârşit pe partea cealaltă, pe trotuarul din fața casei.

După ce se strecură pe sub poartă, Caramel o porni şontâc pe stradă, îndepărtându-se cât de repede îi permitea ghipsul. Era hotărât să n-o lase pe Buni să-l prindă. Mergea cu paşi grăbiţi şi, când poarta lor scârţâi şi o văzu pe Buni venind în grabă după el, se năpusti îndărătul pubelei de gunoi a unui vecin. O auzi strigându-l, dar rămase ghemuit în spatele tomberonului.

Se uită de acolo spre Buni, urmărind-o cu privirea, şi, când ea se îndepărtă în cele din urmă în sens invers pe stradă, se lipi de zidul curţii şi se furişă mai departe. Totul mirosea grozav în aerul umed de prospeţimea ploii. Piciorul îl durea puţin – nu mai mersese de nu ştiu când atât de mult sau de repede –, dar nu-i păsa. Era sătul până peste cap de cuşti şi de camera aceea minusculă.

Ploaia se oprise acum, şi vântul împrăştia norii. Pisoiaşul tremură de plăcere simţind soarele cald al toamnei sclipindu-i pe blană. Asta îşi dorise! Acum avea să găsească un loc unde să zacă la soare. Dacă bunica nu l-ar fi urmărit, ar fi putut să rămână în curtea din spate a casei lor. Era sigur că ar fi găsit acolo un loc plăcut unde să doarmă în bătaia soarelui. Iar când venea acasă, fetiţa l-ar fi putut mângâia în timp ce el moțăia încă.

Privi nesigur în urmă pe stradă. Ar fi putut să se ducă să vadă. Ar fi putut să se strecoare la loc pe sub poartă... Dar o auzea pe Buni strigându-l, cu o voce tot mai îngrijorată. Tonul ei ridicat şi speriat îi zbârli puţin blăniţa pe spinare, aşa că se grăbi să plece.

Nu putea merge însă prea departe, îşi dădu seama după ce mai trecu de câteva case. Îi era greu să ţopăie cu ghipsul şi deja simţea că oboseşte.

Tocmai privea în jur, întrebându-se unde s-ar fi putut opri să se odihnească şi să doarmă puţin, când auzi zgomotul acela înfricoşător acoperind strigătele bunicii – huruitul grav al unui motor de maşină: venea pe stradă drept spre el.

Caramel îşi turti urechile pe spate, şi coada i se zbârli de două ori mai groasă. Auzise şi înainte maşini, desigur. Dar acum bubuitul acesta îi aminti de accident, de şuvoiul brusc de lumină care-l orbise şi de cum se trezise pe urmă şi descoperise că nu mai poate merge.

Scutură cu disperare din cap în timp ce maşina huruia tot mai aproape şi, când trecu urlând pe lângă el, o tuli în curtea cea mai apropiată, uitând cât îl durea piciorul şi cât era de obosit. Trebuia să fugă.

Se furişă sub tufe fără măcar să vadă cât erau de ude şi se ghemui acolo, dârdâind îngrozit, dorindu-şi să nu se fi aventurat niciodată departe de casă.

Capitolul opt

– L-ai lăsat să iasă? zise Helena, privind-o cu ochi căscaţi pe Buni, care venise s-o ia de la poarta şcolii.

Nu înţelegea. O clipă, când bunica începu să-i explice, crezuse că Buni glumea, că era vreo farsă caraghioasă – dar se dovedi că nu.

– Îmi pare nespus de rău, Helena, nu mi-am dat seama. Vă rămăseseră rufele afară şi m-am repezit să le aduc înăuntru. Ah, parcă nici nu-mi găsesc cuvintele!

Bunica părea epuizată, văzu în sfârşit fetiţa. Probabil îi luase mult timp să-l aducă pe Caramel înapoi. Se simţi vinovată că se înfuriase, dar nu întru totul. Cum putuse bunica să-i dea drumul în curte când ştia cât e de important să stea în bucătărie?

– A şters-o pe lângă mine. Era iute ca un titirez...

– Probabil trebuie să-l ducem la medic să vedem dacă nu şi-a făcut ceva la picior.

Helena o luă pe stradă către casă, ocolind toţi copiii care năvăleau pe porţile şcolii. De obicei, în zilele când mama ei lucra până târziu, se duceau direct la Buni, dar acum era sigură că bunica ar fi înţeles că trebuia mai întâi să vadă ce face Caramel.

– Şi cum l-ai adus înapoi? întrebă ea, întorcându-se să se uite fix la Buni, care se grăbea să ţină pasul.

Bunica se opri şi o privi pur şi simplu ţintă, şi Helena simţi că stomacul i se strânge într-un nod dureros. Înţelese brusc tot ceea ce bunica încercase să-i explice.

Nu-l găsise, de fapt. Caramel se pierduse!

Se întoarse și privi strada şi maşinile care se depărtau în viteză de trotuar, ducându-i pe copii acasă de la şcoală. Apoi o luă pur şi simplu la fugă spre

casă, ignorând strigătele bunicii. Oricum, în scurt timp încetă să le mai audă.

Gura i se uscase şi inima îi bătea să-i spargă pieptul. O năpădise senzația că, în clipa când va da colţul străzii lor, avea să vadă din nou pe undeva ghemul de blăniţă nisipie. Şi îi veni în minte gândul cumplit că, de data asta, Caramel nu mai avusese noroc. Cum s-ar fi putut feri la timp, cu piciorul în ghips, din calea unei maşini?

Când intră pe strada ei, se opri o clipă, gâfâind, cu faţa roşie ca focul. Pe asfalt nu se vedea nicio pisică. Nicăieri nu se strânsese niciun grup de gură-cască îngroziţi. Helena răsuflă lung, tremurat, şi porni cu pas precipitat pe marginea străzii, traversă pe partea cealaltă şi verifică şi trotuarul opus, uitându-se pe sub toate maşinile.

Se opri în cele din urmă, rezemându-se de peretele din faţă al casei lor, şi încercă să-şi înăbuşe plânsul. Unde era pisoiul? Bunica încercase să-i spună că fugise pe sub poarta laterală a casei, aşa că probabil ieşise pe stradă. Poate se ascundea pe undeva, îşi spuse fetița, simţind cum inima îi tresare de speranţă. Îşi trânti ghiozdanul lângă uşa de la intrare şi plecă mai departe pe stradă, chemându-l.

– Caramel! Caramel!

Dar motănelul nu-şi făcu apariţia, şi niciun mieunat nu-i răspunse Helenei. Fetița se crispă când pe lângă ea trecu o mașină. Îi venea să-i strige şoferului să încetinească: dacă pisoiul traversa tocmai atunci strada spre ea?

Dar ar fi venit într-adevăr spre ea? se întrebă Helena îngrijorată. Poate n-o cunoştea îndeajuns ca să-şi dorească să se întoarcă. Nu stătuse cu ele, la urma urmei, decât câteva zile. Dar se făcuse atât de prietenos, încât ea chiar simţise că devenea pisoiul lor.

Poate se întorsese la vechiul lui cămin – la fostul stăpân –, dacă ştia unde e. Fetița îşi înghiţi lacrimile.

– Helena! Bunica venea cu pas grăbit pe stradă către ea. Of, ce m-am speriat! Ai traversat toate străzile singură!

Nepoţica o privi fix.

– Scuză-mă, bunico! spuse ea aproape fără suflare. Fusese atât de îngrozită, încât nu-i mai păsase decât să ajungă acasă şi să-l găsească pe Caramel. Nu e aici... continuă ea cu voce jalnică. Poate s-a întors la vechea lui casă. Sau poate pur şi simplu s-a rătăcit. Sunt pisici care nu ştiu să se orienteze prea bine. N-o să se mai întoarcă niciodată la noi!

Bunica o strânse în braţe.

– Nu se poate să nu-l găsim, murmură ea. Îmi pare groaznic de rău, Helena. Sunt sigură că nu poate fi prea departe.

Caramel o auzise pe Helena strigându-l şi ciulise urechile. Fetiţa părea îngrijorată, dar el o cunoştea mult mai bine decât bunica şi era sigur că nu se supărase pe el. Se zvârcoli puţin sub tufişuri, încercând să-şi adune puterile ca să se sprijine din nou în piciorul vătămat şi să se ducă la ea. Dar, când scoase botul de sub plante, o altă maşină trecu în goană pe lângă el, şi pisoiul se trase înapoi cu un şuierat nervos.

Nu se putea mişca. Pur şi simplu nu putea. Cu toate că o auzi pe Helena strigându-l întruna, apoi pe bunica şi, mai târziu, şi pe mama ei, fu prea înspăimântat ca să iasă din ascunziş. La fiecare câteva minute trecea o maşină, şi Caramel înţepenea, înlemnit de groază.

Se ghemui şi mai adânc sub tufiş când o maşină opri chiar în dreptul lui şi pe lângă ascunzătoare bocăniră paşii cuiva. Se însera şi se lăsa deja răcoare. Frigul îi ascuţise durerea din piciorul rănit, şi bietul pisoi tremura de mai mare jalea. În casa din spatele lui se aprinseră luminile, şi noaptea nu făcu decât să pară mai întunecată. Caramel ar fi vrut să fie acasă, ar fi vrut ca Helena să-i pună în faţă castronul cu mâncare şi să-l privească înghiţind-o cu lăcomie.

Pe stradă treceau totuşi mai puţine maşini acum, îşi dădu el seama. Se ascundea deja de câteva ore, încordat, aşteptând fără încetare următoarea maşină, gata să sară dacă s-ar fi apropiat prea mult. Scoase încetișor botul dintre tufe, zvâcnind speriat din mustăţi în timp ce adulmeca aerul nopţii. Casa Helenei se afla la o aruncătură de băţ pe stradă. O știa.

Putea să ajungă acasă – dacă se dovedea suficient de curajos ca să iasă din ascunzătoare.

Căci, într-adevăr, locuința Helenei era acum căminul lui, își dădu el seama. Voia să se întoarcă la ea, chiar dacă avea din nou să fie închis într-o cameră. Casa ei era caldă și primitoare, îi oferea siguranță, acolo oamenii aveau să aibă grijă de el. Caramel ieși șchiopătând din curtea cea mică și se ghemui lângă gard, cu urechile lăsate pe spate. Nu se mai vedea nicio mașină. Putea să plece.

Helena ședea în capul oaselor în pat, pe întuneric, cuprinzându-și genunchii cu brațele. Încercase să adoarmă. Mama venea întruna s-o controleze, și ultima oară fetița chiar se prefăcuse adormită. Nu voia s-o audă din nou spunându-i că totul va fi în regulă, că aveau probabil să-l găsească pe Caramel a doua zi. De unde știa ea? Nu-i vorbea așa decât ca s-o facă să se simtă mai bine. Doar că nu reușea.

Se smiorcăi încet. Își dăduse toată silința să aibă grijă de pisoi, dar, până la urmă, ar fi fost mai bine dacă l-ar fi dus la adăpost, își dădea acum seama. De acolo n-ar fi putut să fugă, în cușcă ar fi fost în siguranță. Simți că i se pune iar un nod în gât și încercă disperată să-l înghită.

Dacă n-avea să-l mai vadă niciodată?

Înghiți în sec și-și îngropă nasul în pilotă, încercând să-și înăbușe plânsul înecat. Era foarte târziu – mama probabil dormea deja. Helena rămase acolo ghemuită, tremurând, lăsând lacrimile să-i curgă într-o pată umedă pe pătură.

Nu l-a mai călcat nicio mașină, încercă să-și spună în gând. Căutaseră pe toate străzile din apropiere, dar fără folos. Buni o sunase pe Lucy ca să fie sigură că motănelul nu fusese adus la cabinetul veterinar. Se ascundea

undeva, era limpede. Fetița își lipi fața de pilotă, închipuindu-și cât de înfrigurat și de speriat era probabil Caramel la ora asta. Vântul aruncă din nou o perdea de ploaie în geamul ei. Era o noapte groaznică de stat afară.

Apoi un alt sunet o făcu să ridice capul. Abia îl deslușea, din cauza vântului, și la început crezu că era doar zgomotul ploii. Dar nu – era altceva, și Helena știa ce! Bocănitul acela ca al unui pirat cu un picior de lemn. Fetița se zbătu disperată să se dezvelească de pilotă. Era Caramel!

Sări din pat și se repezi la fereastră. Acum îi auzea și mieunatul. Smuci cât colo perdelele și trase cu toată puterea de mânerul geamului, apoi se aplecă să se uite în curte.

Pisoiașul era acolo! Mic, auriu, hărtănit, miorlăind la ea în lumina lunii. Venise acasă!

– Uite, Caramel! spuse Helena cu mândrie, lipind diploma cu un magnet pe ușa frigiderului. Pisica Bellei a câștigat premiul întâi! Ți-am spus eu că așa va fi, dar uite că tu ai luat locul doi! Și știi câți bani am strâns în total? Trei sute de lire! O grămadă, adăugă ea în timp ce Caramel se freca de genunchii ei. Da, știu. Ție nu-ți pasă, nu vrei decât să scot mai repede mâncarea. Bine, bine.

Fetița se uită la el în timp ce-i vărsa mâncarea în castron. Avea blănița iarăși moale, roșcat-aurie, și nu mai șchiopăta decât puțin. Cu o seară în urmă, când fugise în jos pe scări și apoi în curte ca să-l ia în brațe, îl găsise aproape negru, țepos și ud fleașcă de ploaie, și tare amărât. Era limpede că-l durea piciorul. Ea și mama îl uscaseră cu un prosop, și motănelul torsese recunoscător. Helena se speriase ca ploaia să nu-i fi înmuiat ghipsul sau ca piciorul lui rupt să nu fi avut iar de suferit, dar Molly trecuse pe la ele, îl examinase și le spusese că, din fericire, totul era în regulă. Caramel șchiopăta probabil pentru că pusese mai multă greutate pe piciorul cu ghipsul decât fusese obișnuit până atunci.

– N-au mai rămas decât două săptămâni, îi spuse Helena acum îngenunchind pe podea și uitându-se la el cum își linge castronul. Molly a spus că e aproape sigură că pe urmă poate să-ți scoată ghipsul. Atunci o să poți să explorezi toată casa. Și să mergi și afară.

Pisoiașul adulmecă marginea castronului, ca să fie sigur că nu-i scăpase nicio fărâmă de mâncare, apoi împunse drăgăstos cu botul în palma fetiței. Căscă și-și linse mustățile, după care se sui foarte hotărât la ea în poală. Se trânti acolo, cu piciorul în ghips întins într-o parte, și-i mototoli puțin fusta de școală cu lăbuțele din față. Era fericit să fie acasă.

Helena chicoti și-și mișcă puțin picioarele ca să nu-i amorțească. Caramel își găsise, se pare, pentru o vreme, căminul.

În aceeași serie:

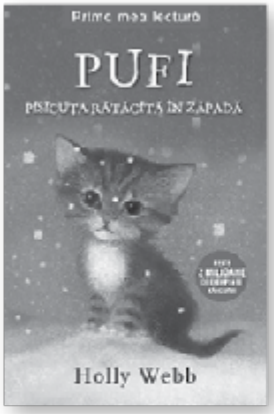

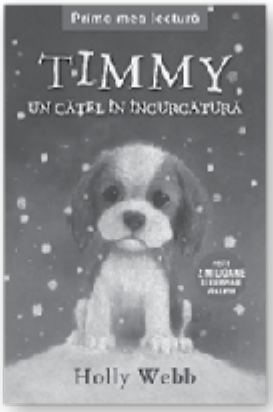

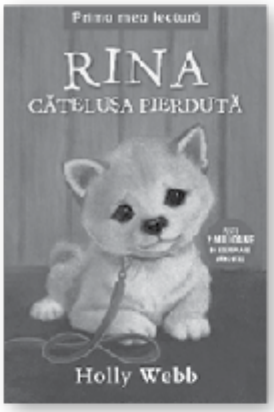

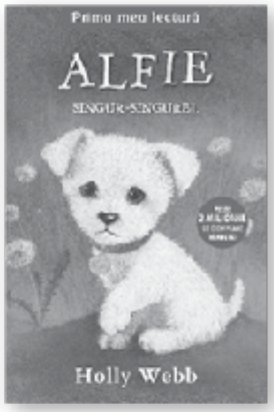

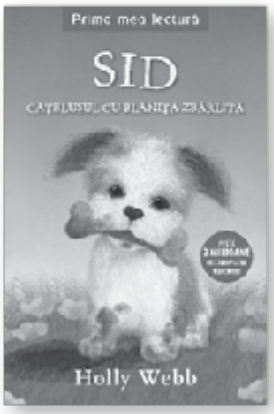

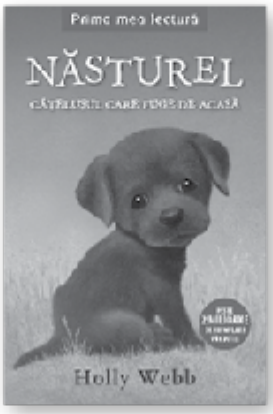

Prima mea lectură
STAR
PISICUȚA SINGURĂ ÎN NOAPTE
Holly Webb

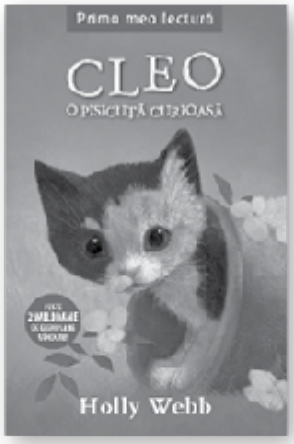
Prima mea lectură
CLEO
O PISICUȚĂ CURIOASĂ
Holly Webb

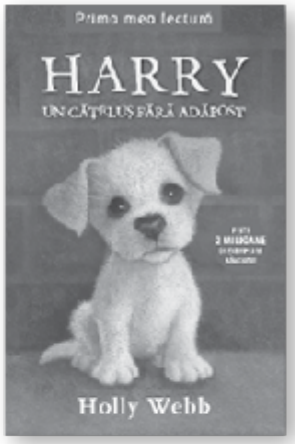
Prima mea lectură
HARRY
UN CĂȚĂLUȘ FĂRĂ ADĂPOST
Holly Webb

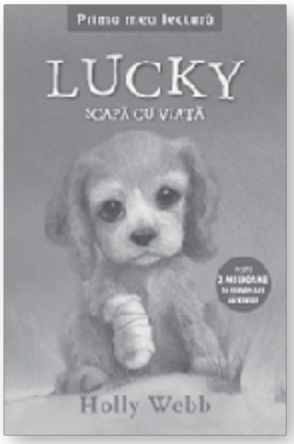
Prima mea lectură
LUCKY
SCAPĂ CU VIAȚĂ
Holly Webb

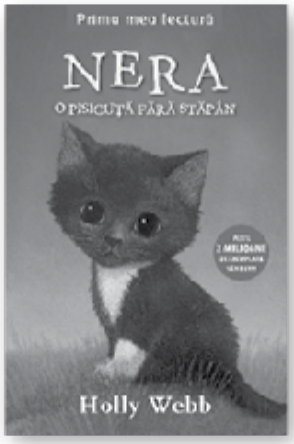
Prima mea lectură
NERA
O PISICUȚĂ FĂRĂ STĂPÂN
Holly Webb

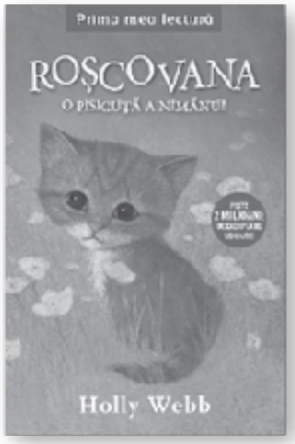
Prima mea lectură
ROȘCOVANA
O PISICUȚĂ A NIMĂNUI
Holly Webb

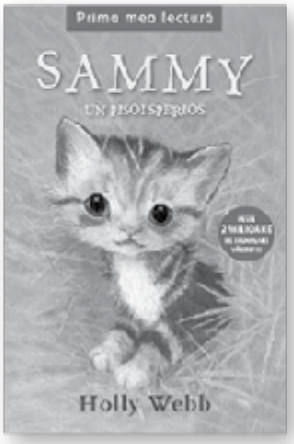
Prima mea lectură
SAMMY
UN PISOI SPĂRIOS
Holly Webb

Prima mea lectură
UN CĂMIN PENTRU
KUKI
Holly Webb

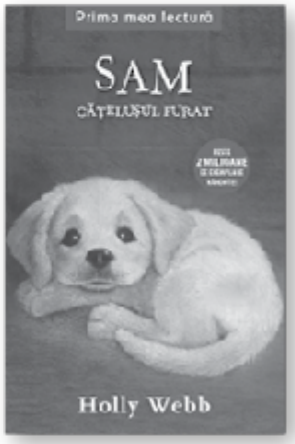
Prima mea lectură
SAM
CĂȚELUȘUL FURAT
Holly Webb

Holly Webb trăiește în Berkshire, împreună cu soțul și cu cei trei copii. Pisicile ei fac mereu gălăgie în jur când scriitoarea stă și scrie la computer.